

“Ἔργω εἶμι
ἢ ὁδὸς
καὶ ἡ ἀλήθεια
καὶ ἡ ζωή,,
(Ἰωάν. 18' 6)

ZQH

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἰδρυτής: Ἀρχιμ. ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΜΑΤΘΟΠΟΥΛΟΣ † 1929

“Τὰ ρήματα,
ἃ ἐργὼ λαλῶ ὑμῖν,
πνεῦμά ἐστι
καὶ ζωὴ ἐστι,,
(Ἰωάν. 5' 63)

Ἔτος 110ον | Φεβρουάριος 2020 | 4342

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΟΡΘΩΣΗ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

ΠΑΛΑΙΟΣ θεσμός ή περίοδος του Τριωδίου. Πάντοτε όμως νέος και επίκαιρος. Μᾶς καλεῖ σε μιὰ νέα ζωὴ πνευματικῆς ανανεώσεως. Μᾶς προσκαλεῖ σε ἀνάβαση. Προβάλλει μπροστά μας τὴς ὁμορφες κορυφές τῆς ἀρετῆς καὶ ἀγιότητος. Ὅμορφες ποὺ ἀπαιτοῦν ὅμως προσπάθεια, ἀγώνα. Ἀλλὰ τόσο ἀπαραίτητες σὲ μιὰ ἐποχὴ τοξινωμένη ἀπὸ τὰ πνιγηρὰ καυσαέρια τοῦ αἰσθησιασμοῦ, τῆς ὑλιστικῆς ζωῆς. Μᾶς καλεῖ πέρα καὶ πάνω ἀπὸ τὴς καθημερινές μικρότητες στὴς καθαρὲς κορυφές τῆς πνευματικῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἠθικῆς καθαρότητος.

Ἡ περίοδος τοῦ Τριωδίου ἀρχίζει μὲ τὴν παραβολὴ τοῦ Τελῶν καὶ Φαρισαίου. Προχωρεῖ μὲ τὴν ἀριστουργηματικὴ καὶ συγκινητικὴ παραβολὴ τοῦ Ἀσώτου, στὴν ὁποία ἀποκαλύπτεται ἡ ἀπειρὴ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ-Πατέρα πρὸς τὸν ἁμαρτωλὸ καὶ ἀποστάτη ἄνθρωπο. Γίνεται δραματικὴ μὲ τὴν περικοπὴ τῆς μέλλουσας Κρίσεως καὶ ὀριστικῆς ἀπόδοσης **«ἐκάστω κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ»**, **«ὅταν ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ»** (Ματθ. κε' 31). Συνεχίζεται μὲ ἀνάλογα Γραφικὰ ἀναγνώσματα καὶ ἀποκορυφώνεται μὲ τὸ κατανυκτικότατο δράμα τῶν Παθῶν τῆς Μ. Ἐβδομάδας.

Καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ πνευματικὴ προπαρασκευή, γιὰ νὰ μᾶς παρακινήσει σὲ εἰλικρινὴ μετάνοια καὶ ἀλλαγὴ πορείας. Μᾶς προετοιμάζει σὲ ἐντονότερη πνευματικὴ ζωὴ, σὲ συστηματικὴ ἀσκήση, σὲ πιὸ στενὴ ἐπικοινωνία, διὰ τῆς θερμῆς προσευχῆς, μὲ τὸν Σωτῆρα Κύριό μας. Ποιὸς δὲν συγκλονίζεται, ὅταν, ἐπὶ παραδείγματι, ἀκούει τὴν τόσο γνωστὴ, ἀλλὰ καὶ τόσο συγκινητικὴ παραβολὴ τοῦ Τελῶν καὶ Φαρισαίου; Τὴν παραβολὴ ποὺ ἐξαίρει τὴν κρηπίδα τῶν ἀρετῶν, τὴν ταπείνωση, ἢ ὁποία ὀδηγεῖ στὴ σωτήρια μετάνοια;

Στὸ πρόσωπο τοῦ Τελῶν παρουσίασε ὁ Κύριος τὸ δράμα καὶ τὴ δικαίωση τοῦ ἁμαρτωλοῦ. Ἀλλὰ τὸ δράμα τοῦ ἁμαρτωλοῦ Τελῶν εἶναι καὶ δικό μας δράμα. Εἶναι τὸ δράμα ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος. Ὅπως γράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: **«Πάντες ἡμαρτον καὶ ὑστεροῦνται τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ»** (Ρωμ. γ' 23). Ποιὸς μπορεῖ νὰ πεῖ, πὼς εἶναι καθαρὸς ἀπὸ τὸν ρύπο τῆς ἁμαρτίας; **«Ἐὰν εἴπωμεν ὅτι ἁμαρτίαν οὐκ ἔχομεν, ἑαυτοὺς πλανῶμεν καὶ ἡ ἀλήθεια οὐκ ἔστιν ἐν ἡμῖν»** (Ἰωάν. α' 8), παρατηρεῖ ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης.

Γι' αὐτὸ μόνιμο χαρακτηριστικὸ γνώρισμα τῆς πνευματικῆς ζωῆς εἶναι ἡ συνεχὴς μετάνοια, ἡ ἀνόρ-

θωση, ἡ ανανέωση, ἡ ἀνακαίνιση, ἡ ἀπονέκρωση τῆς ἐγωπάθειας. Θεωρεῖται ἡ σπουδαιότερη ἀπὸ τὴς ἀρετές, γιὰ τὴν μᾶς ἀνορθώνει ἀπὸ τὴν πτώση καὶ μᾶς ἀνοίγει τὸν δρόμο τῆς σωτηρίας. Γράφει ὁ ἅγιος Ἰσαὰκ ὁ Σῦρος:

«Ἐφ' ὅσον ὅλοι εἴμαστε ἁμαρτωλοὶ καὶ κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ξεφύγει τοὺς πειρασμούς, ἄρα καμιά ἀπὸ τὴς ἀρετῆς δὲν εἶναι σπουδαιότερη ἀπὸ τὴ μετάνοια. Γι' αὐτὸ καὶ ποτὲ δὲν τελειώνει τὸ ἔργο τῆς μετανοίας. Ἅμαρτωλοὶ καὶ δίκαιοι, ὅλοι ὅσοι ποθοῦν νὰ πετύχουν τὴ σωτηρία, πάντοτε χρειάζονται μετάνοια, ὅλοι, καὶ αὐτοὶ ποὺ προχώρησαν σὲ τελειότητα. Γιατὶ δὲν ὑπάρχει ὄριο τελειώσεως. Καὶ τῶν τελείων ἢ τελειότητος εἶναι ἀτελής. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἡ μετάνοια δὲν περιορίζεται σὲ καιροὺς καὶ σὲ ὀρισμένα ἔργα. Εἶναι ἰσόβια. Μέχρι τὸ θάνατο».

Δὲν ὑπάρχει, λοιπόν, πνευματικὴ ζωὴ καὶ ανανέωση, χωρὶς συνεχὴ μετάνοια. Εἶναι τὸ δραστικὸ ἀντίδοτο κατὰ τῆς

παλαιώσεως καὶ τῆς φθορᾶς. Ἡ ἀποτελεσματικὴ ἀντίδραση στὸν πνευματικὸ μαρασμό, τὴν ἀποτελεμάτωση, τὴν ἀπογοήτευση ποὺ ἀκολουθοῦν ὕστερα ἀπὸ τὴν πτώση. Ἀπλὴ ἢ λογικὴ. Ἡ ἁμαρτία εἶναι ἡ παλαίωση τῆς ψυχῆς. Ἡ μετάνοια ἡ κάθαρση καὶ ἀνακαίνιση. Ἡ ἁμαρτία τραυματίζει. Ἡ μετάνοια θεραπεύει. Ἡ μιὰ προκαλεῖ **«θλίψη καὶ στενοχωρία»**, ἀπελπισία. Ἡ δευτέρη εἶναι πηγὴ βαθιᾶς χαρᾶς, ἐλπίδας καὶ αἰσιοδοξίας. Φυσικὸ εἶναι ὁ ἄνθρωπος νὰ πέσει. Ἀφύσικο εἶναι νὰ παραμείνει στὴν πτώση. Ἡ ἀπογοήτευση ἀπὸ ὁποιαδήποτε πτώση δὲν ἔχει καμιά θέση στὴν ψυχὴ τοῦ Χριστιανοῦ.

Αὐτὸ τονίζουν συνεχῶς οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καὶ καλοῦν στοὺς πνευματικοὺς στίβους, σὲ νικηφόρους ἀγῶνες, στὴν πιὸ μεγάλῃ νίκη ποὺ σηματοδοτεῖται ἀπὸ τὴν μετάνοια. Τὴ μετάνοια ποὺ εἶναι τὸ πιὸ δυνατὸ ὄπλο γιὰ τὴν καθαίρεση τῶν ὀχυρωμάτων τοῦ ἐχθροῦ. Γιὰ τὴν ἀνόρθωση καὶ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς.

Ἐφ' ὅσον ὅλοι εἴμαστε ἁμαρτωλοὶ καὶ κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ξεφύγει τοὺς πειρασμούς, ἄρα καμιά ἀπὸ τὴς ἀρετῆς δὲν εἶναι σπουδαιότερη ἀπὸ τὴ μετάνοια. Γι' αὐτὸ καὶ ποτὲ δὲν τελειώνει τὸ ἔργο τῆς μετανοίας. Εἶναι ἰσόβια. Μέχρι τὸ θάνατο

«Μακάριοι οί ὀφθαλμοὶ οἱ βλέποντες»

Εἶναι γνωστὸ ὅτι ὁ Κύριος, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς δώδεκα μαθητές, εἶχε ὁ ἴδιος ἐκλέξει καὶ ἄλλους ἑβδομήντα γιὰ τὸ ἱεραποστολικὸ ἔργο. Αὐτοὺς τοὺς χρησιμοποιοῦσε ὡς προπομπούς του. Τοὺς ἀπέστειλε δύο, δύο, γιὰ νὰ προετοιμάζουν τὴν δική του ἐπίσκεψιν σὲ πόλεις καὶ χωριά.

Ὅπλισμένοι μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Σωτῆρα Χριστοῦ ἔφερναν σὲ πέρας τὴν ἀποστολή τους. Τὸ κήρυγμα τῆς μετανοίας, ποὺ μετέδιδαν προπαρασκευαστικὰ στὸν λαό του, τὸ συνόδευαν καὶ μὲ θαυματουργικὲς ἐνέργειες. Γεμᾶτοι λοιπὸν χαρὰ καὶ ἐνθουσιασμὸ στὴν ἐπιστροφή τους ἀναγγέλλουν τὰ κατορθώματά τους: **«Κύριε, καὶ τὰ δαιμόνια ὑποτάσσεται ἡμῖν ἐν τῷ ὀνόματί σου»**, τοῦ λένε. Ὁχι, δηλαδή, μόνον ἀρρώστιες θεράπευαν, ἀλλὰ μὲ τὴν ἐπίκλησιν τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου καὶ τὰ δαιμόνια ἔδιωχναν (Λουκ. 1' 17).

Μεγάλο τὸ κατόρθωμα. Ὁχι ὅμως δικό τους. Δῶρο τῆς χάριτος ἦταν. Αὐτοὶ δὲν ἦταν παρὰ εὐχρηστα ὄργανα στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τὸ συνειδητοποιήσουν. Νὰ μὴ σφετερισθοῦν τὴν χάριν καὶ τὴν δωρεὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀποτύχουν στὴν ἀποστολή τους. Οὔτε νὰ περιορίσουν τὴν χαρὰ τους στὶς ἐπιτυχίες αὐτές.

Ὁ Κύριος στρέφει ἀλλοῦ τὴν προσοχή τους. Πέραν ἀκόμῃ καὶ ἀπὸ τὴν θαυματουργικὴ δύναμιν ποὺ ὁ ἴδιος τοὺς χορήγησε. Ἡ χαρὰ σας, τοὺς τονίζει, δὲν πρέπει νὰ εἶναι γιὰ τὰ θαυμαστὰ ἐπιτεύγματα τῆς δικῆς μου δυνάμεως. Περισσότερο πρέπει νὰ χαίρεσθε, γιὰ τὰ ὀνόματά σας γράφτηκαν στοὺς οὐρανοὺς. Γιὰ τὴν πολιτογραφηθήκατε μὲ ὅλα τὰ δικαιώματα τῆς ἀπολαύσεως τῶν ἀγαθῶν τῆς οὐράνιας βασιλείας.

Αὐτὴ εἶναι ἡ μιὰ βασικὴ αἰτία χαρᾶς. Ὑπάρχει καὶ δεύτερη, ποὺ τοὺς τονίζει εὐθὺς ἀμέσως: **«Μακάριοι οἱ ὀφθαλμοὶ οἱ βλέποντες ἃ βλέπετε»** (Λουκᾶ 1' 23). Εὐτυχισμένοι καὶ ἄξιοι μακαρισμοῦ εἶναι ἐκεῖνοι, ποὺ ἔχουν μάτια νὰ βλέπουν μὲ τὸ φῶς τῆς πίστεως καὶ νὰ κατανοοῦν ὅλα αὐτὰ ποὺ καὶ ἐσεῖς τώρα βλέπετε καὶ κατανοεῖτε.

* * *

Εὐτυχισμένα τὰ μάτια ποὺ βλέπουν καὶ κατανοοῦν. Νὰ ἡ πραγματικὴ πηγὴ τῆς χαρᾶς. Μεγάλῃ ἀλήθεια. Γιὰ τὴν δυστυχῶς, πολλοὶ εἶναι ποὺ βλέπουν, ἀλλὰ πολὺ λίγοι ἐκεῖνοι ποὺ κατανοοῦν. Δὲν εἶναι ἀρκετὴ ἡ σωματικὴ ὄραση, γιὰ νὰ εἰσχωρήσει κανεὶς στὰ θαυμαστὰ τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ ἀναγνωρίσει καὶ οἰκειωθεῖ τὰ θεῖα μεγαλεῖα. Ὑπάρχουν πολλοὶ ποὺ **«βλέποντες οὐ βλέπουσι καὶ ἀκούοντες οὐ συνιοῦσι»**. Βλέπουν καὶ δὲν βλέπουν. Ἡ τὸ χειρότερο: βλέπουν καὶ διαστρέφουν. Βλέπουν καὶ ἐπειδὴ τοὺς λείπει ἡ ἀναγωγικὴ ἰκανότητα, ἡ καθαρὴ τῆς καρδιᾶς, δὲν εἶναι σὲ θέσιν νὰ διακρίνουν καὶ νὰ δοξάσουν τὸν μεγάλο Εὐεργέτη, τὸν πανάγαθο Θεό.

Δὲν εἶναι μακάριοι ἐκεῖνοι, ποὺ ἀπλῶς εἶδαν τὸν Κύριο καὶ τὰ θαύματά Του. Οὔτε ἐκεῖνοι ποὺ

τὸν ἀναστράφηκαν καὶ συνέφαγαν μαζί Του. *«Πλεῖστοι Ἰουδαῖοι τεθέανται θεοπρεπῶς ἐνεργοῦντα Χριστόν· ἀλλ' οὐχ ἅπασιν ἂν πρέπει τὸ μακαρίζεσθαι. Πειπιστεύκασιν γὰρ οὐδαμῶς, ἀλλ' οὐδὲ τεθέανται τὴν δόξαν αὐτοῦ τοῖς τῆς διανοίας ὄμμασι»* (Κύριλλος Ἀλεξανδρείας).

Λίγοι ἦταν οἱ Ἰουδαῖοι, ποὺ εἶδαν κατὰ τὴν διάρκεια τῆς τριετοῦς δημόσιας ζωῆς καὶ δράσεώς Του τὸν Χριστὸ νὰ ἐνεργεῖ θεοπρεπῶς; Πάρα πολλοὶ εἶδαν τὴν ἀγία ζωὴ καὶ τὰ μοναδικὰ θαύματά Του. Ἀξίζει ὅμως σὲ ὅλους αὐτοὺς ὁ θεῖος μακαρισμός; Καθόλου. Ἀκριβῶς γιὰ τὸ ὅλοι αὐτοὶ ποὺ εἶδαν, δὲν πίστεψαν. Ἄλλ' οὔτε κἂν μπόρεσαν νὰ δοῦν τὴν δόξα τοῦ Κυρίου μὲ τὰ πνευματικὰ μάτια τῆς πίστεως. Ἐβλεπαν τὴν ἀγία ζωὴ τοῦ Σωτῆρα Χριστοῦ καὶ δὲν τὴν ἀναγνώριζαν. Τὴν διέστρεφαν. Παρατηροῦσαν τὰ θαύματά Του καὶ ἔκαναν τὸ πᾶν νὰ τὰ δυσφημήσουν. **«Ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια»** (Ματθ. θ' 34). Δὲν εἶναι ἀπὸ Θεοῦ ὁ Θεάνθρωπος Κύριος, ἐπειδὴ θεραπεύει κατὰ τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου ἔλεγαν.

* * *

Ἐμεῖς σήμερα ἔχουμε μάτια νὰ βλέπουμε καὶ νὰ κατανοοῦμε τὰ θαυμαστὰ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ; Διότι ἀσφαλῶς καὶ σήμερα, ὅπως καὶ σὲ κάθε ἐποχῇ, ὁ Θεός, δὲν παύει νὰ δίνει ἀφθονα δειγμάτων τῆς πατρικῆς Του ἀγάπης. Ἡ παρουσία Του εἶναι καθημερινή. Οἱ ἐπισκέψεις Του ἀδιάκοπες. Οἱ παρεμβάσεις καὶ ἐπεμβάσεις στὴν ζωὴ μας θαυμαστὲς καὶ συγκινητικὲς. Ἀλλὰ ἐνῶ εἶναι γιὰ ὅλους, δὲν ἔχουν ὅλοι τὴν ἰκανότητα νὰ τὶς βλέπουν, νὰ τὶς ἀναγνωρίζουν, νὰ τὶς κατανοοῦν καὶ νὰ ἀπονέμουν τὴν ὀφειλόμενη τιμὴ καὶ δόξα καὶ εὐγνωμοσύνη στὴν πατρικὴ πρόνοια καὶ προστασία Του.

Ἐδῶ εἶναι τὸ πρόβλημα. Καὶ ἐδῶ θέλει νὰ στρέψει τὴν προσοχή μας ὁ Κύριος μὲ τὸ **«Μακάριοι οἱ ὀφθαλμοὶ οἱ βλέποντες ἃ βλέπετε»**. Εὐτυχισμένοι ἀληθινὰ ἐκεῖνοι, ποὺ ἔχουν τὰ μάτια τῆς πίστεως καὶ μὲ αὐτὰ ἀτενίζουν τὸν Θεὸ καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ.

Ἄν μπορούσαμε νὰ ἀνοίξουμε περισσότερο τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας καὶ νὰ τὰ καθαρίσουμε ἀπὸ τὴν θολούρα, ποὺ προκαλοῦν οἱ ἀμφιβολίες τῆς ὀλιγοπιστίας ἢ οἱ ἀναθυμιάσεις τῶν ἀδυναμιῶν καὶ τῆς ἀμαρτίας, τότε πόσα θὰ βλέπαμε καὶ πῶς θὰ τὰ βλέπαμε!

Θὰ βλέπαμε τὶς καθημερινὲς εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ, ποὺ δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς τυφλῆς τύχης, ἀλλὰ τῆς πατρικῆς ἀγάπης Του. Θὰ βλέπαμε ἀκόμα καὶ μέσα στὸν πόνο καὶ στὶς θλίψεις, μὲ τὸ καθαρὸ μάτι τῆς πίστεως, τὴν πρόνοιάν Του ποὺ ὅλα τὰ χρησιμοποιεῖ γιὰ κάτι ἀνώτερο, **«εἰς τὸ μεταλαβεῖν τῆς ἀγιότητος αὐτοῦ»** (Εβρ. 1β' 10). Τότε θὰ εἴμασταν ἀληθινὰ μακάριοι, γιὰ τὴν θὰ εἴχαμε ὀφθαλμούς, ποὺ θὰ ἔβλεπαν καὶ θὰ κατανοοῦσαν.

Δὲν θὰ Σ' ἀρνηθῶ, Χριστέ μου

Νὰ εἶσαι Χριστιανὸς ἀληθινὸς δὲν εἶναι καθόλου εὐκόλο. Πρέπει νὰ τὸ λέει ἡ καρδιά σου. Νὰ πυρπολεῖται ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ. Μὲ τίποτα καὶ μὲ κανένα νὰ μὴν τὴν ἀνταλλάξεις. Ὁ Χριστιανισμὸς μας, ἂν εἶναι γνήσιος ἢ νοθευμένος θὰ φανεῖ ὅταν ζητηθοῦν θυσίες. Ἐκεῖ ἐλέγχεται ἡ γνησιότητά του. Καὶ στὴν ἐποχὴ μας δὲν λείπουν περιστατικὰ ποὺ θυμίζουν πρωτοχριστιανικὸ ἥρωισμὸ ἢ καὶ ἀποκρουστικὲς προδοσίες. Λίγο παλαιότερο τὸ γεγονός, ἀλλὰ μὲ διαρκῆ ἐπικαιρότητα.

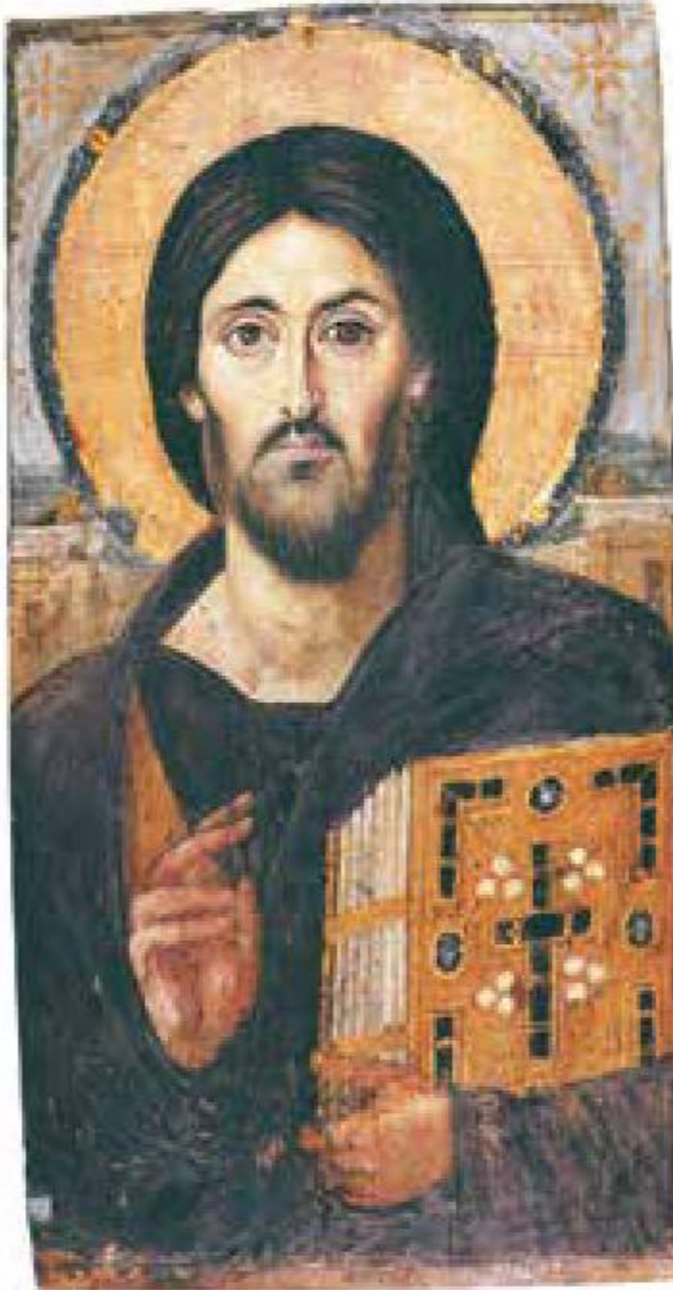
Στὴν Καμπότζη μερικοὶ Χριστιανοὶ εἶχαν συγκεντρωθεῖ σ' ἓνα ναὸ ὑποτυπώδη, γιὰ νὰ προσευχηθοῦν. Δὲν πρόλαβαν καλὰ καλὰ νὰ ἀρχίσουν καὶ ὁ ναὸς βρέθηκε περικυκλωμένος ἀπὸ στρατιῶτες. Προχώρησαν μέσα. Ξεκρέμασαν ἀπὸ τὸν τοῖχο μιὰ εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ. Τὴν πέταξαν μὲ περιφρόνηση κάπου ἐκεῖ στὴν εἴσοδο.

Μιὰ δυνατὴ φωνὴ ἀντίχρησε στὸν ἱερὸ ἐκεῖνο χῶρο ποὺ σκόρπιζε τὸν τρόμο: Ὅποιος θέλει νὰ βγεῖ ζωντανὸς ἀπὸ ἐδῶ μέσα μόνο ἓνας τρόπος ὑπάρχει: Νὰ ἀρνηθεῖ τὸν Χριστὸ καὶ νὰ φτύσει τὴν εἰκόνα Του. Διαφορετικὰ θὰ τουφεκισθεῖ αὐτὴ τὴ στιγμή.

Τὸ δίλημμα εἶναι τρομερὸ καὶ περιθώρια ἐπιλογῆς δὲν ὑπάρχουν. Καὶ ἡ ἄθην ἐξουσία δὲν ἀστειεύεται. Συχνὰ ἔχει δείξει τὸ ἀποτρόπαιο πρόσωπό της. Ἀλλὰ καὶ ὁ συμβιβασμὸς εἶναι πάντα ἐλκυστικὸς καὶ ὁ πειρασμὸς μεγάλος. Τί θὰ κάνουν τώρα; Θὰ ὁμολογήσουν ἢ θὰ ἀρνηθοῦν τὸν Χριστὸ;

Ὁ ἓνας εἶναι ἀρραβωνιασμένος καὶ σὲ λίγες ἡμέρες πρόκειται νὰ παντρευτεῖ. Ἀξίζει νὰ θυσιάσθεῖ καὶ νὰ σβῆσουν τὰ ὄνειρά του, οἱ ὁμορφες προσδοκίες του; Ὁ δεῦτερος σκέπτεται τὸ σπῆμα του, τὴν οἰκογένειά του, τὴ γυναῖκα του, τὰ παιδιά του... Ὁ τρίτος, ὁ τέταρτος, ὁ πέμπτος, ὅλοι κάτι καὶ κάποιον ἔχουν νὰ σκεφθοῦν... Κέρινες καρδιές ποὺ ἄρχισαν κιόλας νὰ λιώνουν μέσα στὸ καμίνι τῆς δοκιμασίας. Τὰ λόγια τοῦ Κυρίου «**ὁ φιλῶν ... ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος**» εἶχαν κιόλας ἀτονίσει μέσα τους.

Ἔτσι, ἓνας, ἓνας, προχωράει τώρα μὲ σκυμμένο κεφάλι καὶ πιὸ πολὺ μὲ σκυμμένη καὶ ντροπιασμένη ψυχὴ. Δὲν εἶναι πορεία μελλοθανάτων. Εἶναι νεκρικὴ πομπὴ ἀρνητῶν ποὺ πορεύεται μὲ στιγματισμένο μέτωπο, γιὰ νὰ θάψει τὴ νεκρὴ τῆς πίστεως. Φθάνουν στὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, τὴ φτύνουν καὶ βγαίνουν ἔξω ζωντανοί. Ζωντανοί, ἀλλὰ νεκροί. «**Ὄνομα ἔχουν ὅτι ζοῦν καὶ νεκροὶ εἶναι**» κατὰ τὸ θεόπνευστο βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως.

Γιατὶ ποιά ζωὴ μπορεῖ νὰ ζήσει ὁ ἀρνητῆς καὶ ὁ προδότης;

Ἀλλὰ νά, ἀνάμεσα στοὺς πολλοὺς καὶ ἡ μία. Ἡ ἀσυμβίβαστη, ἡ ἀλύγιστη, ἡ φλογερή. Στὴ νεανικὴ αὐτὴ ψυχὴ ἔχει ἀνάψει μιὰ ἄλλη φωτιά. Ἡ φωτιὰ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ ποὺ καίει τὰ φρύγανα τῆς δειλίας. Παρὰ τὰ δεκαεξί της χρόνια ἡ πίστη της δὲν γνωρίζει δισταγμούς. Ὁ Χριστὸς καὶ ἡ ἀγάπη Του εἶναι γι' αὐτὴν τὸ πᾶν. Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ τὴν χωρίσει. Μέσα της ἀντηχεῖ τὸ σάλπισμα τῆς γενναιότητας τοῦ θείου Παύλου, τοῦ ἀτρόμητου Ἀπόστολου ποὺ, γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, θυσιάζε τὰ πάντα: «**Τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; Θλίψις ἢ στενοχωρία ἢ διωγμὸς ἢ λιμὸς ἢ γυμνότης ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα;**» (Ρωμ. ν' 35). Τίποτε ἀπολύτως.

Προχωρεῖ τελευταία. Οἱ στρατιῶτες δὲν ἔχουν καμιὰ ἀμφιβολία. Καὶ αὐτὴ τὸ ἴδιο θὰ κάνει, σκέπτονται. Λύγισαν οἱ μεγάλοι, δὲν θὰ λυγίσει ἡ μικρή;

Ὅλοι τὴν κοιτάζουν προσεκτικὰ. Τὸ κορίτσι ὅμως αὐτὸ ἔχει κάτι ἄλλο. Εἶναι κάτι ἄλλο. Βαδίζει σταθερά. Στὸ ἐφηβικὸ της πρόσωπο ἀντικατοπτρίζεται ἡ γενναία ψυχὴ της. Ἡ ματιὰ της πετάει φλόγες, ἐνῶ στὰ χεῖλη της ἀνθίζει ἓνα οὐράνιο χαμόγελο. Τὸ βλέμμα της ἀστραφτερὸ μοιάζει μὲ ἀρχαγγελικὴ ρομφαία ποὺ καρφώνει τοὺς δημίους στὴ θέση τους.

Τὴν παρατηροῦν ἐκπληκτοί. Οἱ θῦτες ξαφνιαζοῦνται ἀπὸ τὸ θῦμα τους. Ἀτάραχη ἐκείνη πλησιάζει τὴν εἰκόνα. Τὰ μάτια της βουρκώνουν, ὅταν ἀτενίζει τὸν Ἀρχηγὸ τῆς πίστεώς της μὲ τὰ φτυσίματα τῆς προδοσίας τῶν δειλῶν. Γονατίζει. Παίρνει τὴν εἰκόνα στὰ χέρια της. Τὴν σκουπίζει. Τὴν ἀσπάζεται εὐλαβικά, ἐνῶ τὰ χεῖλη της ψιθυρίζουν: Δὲν θὰ Σ' ἀρνηθῶ, Χριστέ μου. Οἱ στρατιῶτες προτάσσουν τὰ ὄπλα. Ἀτάραχη ἐκείνη. Μιὰ ὁμοβροντία ἔρχεται νὰ αἱματοκυλίσει τὸ γενναῖο κορίτσι καὶ νὰ τὸ προσθέσει στὴ χορεία τῶν μαρτύρων. Στολισμένη τώρα πιά μὲ τὸ ἀμαράντινο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου προβάλλει ἐνώπιόν μας. Ἐμεῖς, ἄραγε, θὰ κάναμε τὸ ἴδιο στὴ θέση της;

Νὰ εἶσαι Χριστιανὸς ἀληθινὸς δὲν εἶναι καθόλου εὐκόλο. Πρέπει νὰ τὸ λέει ἡ καρδιά σου. Νὰ πυρπολεῖται ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ. Μὲ τίποτα καὶ μὲ κανένα νὰ μὴν τὴν ἀνταλλάξεις.

«Καὶ ὅτε ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ καθαρισμοῦ αὐτῶν κατὰ τὸν νόμον Μωϋσέως, ἀνήγαγον αὐτὸν εἰς

ΚΥΡΙΑΚΗ 2 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
Ἡ ΥΠΑΠΑΝΤΗ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκ. β' 22-40
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἐβρ. ζ' 7-17

Ἱεροσόλυμα παραστῆσαι τῷ Κυρίῳ, καθὼς γέγραπται ἐν νόμῳ Κυρίου ὅτι πᾶν ἄρσεν διανοῖγον μήτραν ἅγιον τῷ Κυρίῳ κληθήσεται, καὶ τοῦ δοῦναι θυσίαν κατὰ τὸ εἰρημένον ἐν νόμῳ Κυρίου, ζευγὸς τρυγόνων ἢ δύο νεοσσούς περιστερῶν. Καὶ ἰδοὺ ἦν ἄνθρωπος ἐν Ἱεροσολύμοις ᾧ ὄνομα Συμεών, καὶ ὁ ἄνθρωπος οὗτος δίκαιος καὶ εὐλαβής, προσδεχόμενος παράκλησιν τοῦ Ἰσραήλ, καὶ Πνεῦμα ἦν Ἅγιον ἐπ' αὐτόν· καὶ ἦν αὐτῷ κεχρηματισμένον ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου μὴ ἰδεῖν θάνατον πρὶν ἢ ἴδῃ τὸν Χριστὸν Κυρίου. Καὶ ἦλθεν ἐν τῷ Πνεύματι εἰς τὸ ἱερόν· καὶ ἐν τῷ εἰσαγαγεῖν τοὺς γονεῖς τὸ παιδίον Ἰησοῦν τοῦ ποιῆσαι αὐτοὺς κατὰ τὸ εἰθισμένον τοῦ νόμου περὶ αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς ἐδέξατο αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ καὶ εὐλόγησε τὸν Θεὸν καὶ εἶπε· νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἠτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν. Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν καὶ δόξαν

λαοῦ σου Ἰσραήλ. Καὶ ἦν Ἰωσήφ καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ θαυμάζοντες ἐπὶ τοῖς λαλουμένοις περὶ αὐτοῦ. Καὶ εὐλόγησεν

αὐτοὺς Συμεὼν καὶ εἶπε πρὸς Μαριάμ τὴν μητέρα αὐτοῦ· ἰδοὺ οὗτος κείται εἰς πτώσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραήλ καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον. Καὶ σοῦ δὲ αὐτῆς τὴν ψυχὴν διελεύσεται ῥομφαία, ὅπως ἂν ἀποκαλυφθῶσιν ἐκ πολλῶν καρδιῶν διαλογισμοί. Καὶ ἦν Ἄννα προφῆτις, θυγάτηρ Φανουήλ, ἐκ φυλῆς Ἀσὴρ· αὕτη προβεβηκυῖα ἐν ἡμέραις πολλαῖς, ζήσασα ἔτη μετὰ ἀνδρὸς ἑπτὰ ἀπὸ τῆς παρθενίας αὐτῆς, καὶ αὐτὴ χήρα ὡς ἐτῶν ὀγδοήκοντα τεσσάρων, ἣ οὐκ ἀφίστατο ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ νηστεύσασα καὶ δεήσασα λατρεύουσα νύκτα καὶ ἡμέραν· καὶ αὕτη αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἐπιστᾶσα ἀνθωμολογεῖτο τῷ Κυρίῳ καὶ ἐλάλει περὶ αὐτοῦ πᾶσι τοῖς προσδεχομένοις λύτρωσιν ἐν Ἱερουσαλήμ. Καὶ ὡς ἐτέλεσαν ἅπαντα τὰ κατὰ τὸν νόμον Κυρίου, ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Γαλιλαίαν εἰς τὴν πόλιν ἑαυτῶν Ναζαρέτ. Τὸ δὲ παιδίον ἠῤῥα καὶ ἐκραταιοῦτο πνεύματι πληρούμενον σοφίας, καὶ χάρις Θεοῦ ἦν ἐπ' αὐτό».

Ο ΑΓΙΟΣ ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ ΣΥΜΕΩΝ

«ἦν ἄνθρωπος ἐν Ἱεροσολύμοις ᾧ ὄνομα Συμεών».

ΤΟ ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΠΡΟΣΩΠΟ γιὰ τὸ ὁποῖο κάνει λόγο ἡ σημερινὴ περικοπὴ τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι ὁ προφήτης Συμεών. Πρόκειται γιὰ ἕνα πρεσβύτερο καὶ σεβαστὸ γέροντα. Δὲν φαίνεται νὰ κατεῖχε κάποιο ἱερατικὸ ἀξίωμα, οὔτε καμμιά ἄλλη σπουδαία θέση στὴν ἱεραρχία τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ. Δὲν γνωρίζουμε τίποτε γιὰ τὴν οἰκογενειακὴ καὶ κοινωνικὴ του κατάσταση, ἂν ἦταν πλούσιος ἢ φτωχός. Γνωρίζουμε ὅμως ὅτι ἦταν ἐξαιρετικὰ σεβαστὸ καὶ πνευματικὸ πρόσωπο. Εἶχε μεγάλη ἐκτίμηση ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς Ἱερουσαλήμ, μολοντί δὲν ἦταν μέλος τοῦ Συνεδρίου ἢ τῆς Γερουσίας καὶ δὲν ἀνῆκε στὴν τάξη τῶν πρεσβυτέρων.

Ὅμως μᾶς εἶναι γνωστὸ ὅτι ἀνῆκε μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν ἀνθρώπων ποὺ περίμεναν «**παράκλησιν τοῦ Ἰσραήλ**». Τὸ ὄνομά του Συμεών, σημαίνει «**ὁ ἀκούων εὐθυμα, χαρμόσυνα**».

Ὁ πρεσβύτερος Συμεών ἔζησε τὰ περισσότερά του χρόνια πρὸ Χριστοῦ, προσδοκῶντας μὲ πίστη καὶ λαχτᾶρα τὸν ἐρχομὸ τοῦ Λυτρωτῆ. Ἐβλεπε καθαρὰ τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν του: Ἡ παρακμὴ τῶν διδασκάλων τοῦ Νόμου καὶ ἡ παραποίηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους. Ἡ ἀρρωστημένη θρησκευτικὴ ζωὴ καὶ ἡ ἀνώμαλη πολιτικὴ κατάσταση ποὺ ἐπικρατοῦσε. Ὅλα αὐτὰ καὶ ἡ παγκόσμια προσδοκία γιὰ λύτρωση καὶ σωτηρία ἔδειχναν, ὅτι πλησιάζει ὁ καιρὸς γιὰ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Θεοῦ.

Ὁ γέροντας Συμεών λοιπὸν ἦταν «**προσδεχόμενος παράκλησιν τοῦ Ἰσραήλ**». Ὁ χαρισματοῦχος πρεσβύτερος ζοῦσε μὲ τὴν βεβαιότητα γιὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Χριστοῦ.

Ὅμως, ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς μᾶς κάνει λόγο καὶ γιὰ ἕνα ἄλλο χαρακτηριστικὸ γνώρισμα τοῦ ἁγίου Συμεών: «**...ὁ ἄνθρωπος οὗτος δίκαιος καὶ εὐλαβής... καὶ Πνεῦμα ἦν Ἅγιον ἐπ' αὐτόν**».

Οἱ δύο λέξεις «**δίκαιος καὶ εὐλαβής**» εἶναι χαρακτηριστικοὶ σημεῖοι, γιατί προέρχονται ἀπὸ αὐτὸν τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ. Σημαίνουν τὰ λόγια αὐτὰ ὅτι ἦταν ἄνθρωπος εὐθύς καὶ εἰλικρινὴς καὶ ἐνάρετος. Ἡ λέξις «**δίκαιος**» φανερῶνει τὴν ἀγιότητα τοῦ ὁλοκληρωμένου πιστοῦ.

Ὁ γέροντας αὐτὸς ποὺ ἔγινε Θεοδόχος εἶχε τὸ εὐτύχημα, λόγῳ τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγιότητάς του, ἀλλὰ καὶ τῆς ἰδιαιτέρας του ἀποστολῆς, νὰ καθοδηγεῖται ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. «**Καὶ ἦλθεν ἐν τῷ Πνεύματι εἰς τὸ ἱερόν**». Μὲ τὴν ἔμπνευση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐκείνη τὴν ἡμέρα πῆγε στὸ Ναὸ τοῦ Σολομῶντα, ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποὺ ἔφθασαν ἐκεῖ ἡ Παναγία μᾶς μὲ τὸ θεῖο Βρέφος καὶ τὸν Ἰωσήφ.

Καὶ τότε παίρνοντας στὴν ἀγκαλιά του τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου ξεσπάει σὲ μιὰ προσευχὴ εὐγνωμοσύνης, ποὺ εἶναι συγχρόνως καὶ μιὰ προφητεία: «**Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, δέσποτα,...**».

Τώρα ποὺ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου τὸ Λυτρωτὴ τοῦ κόσμου, ἃς πεθάνω, ἔκραξε ὁ ἅγιος Συμεών. Τὸν εἶδε, τὸν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του τὸν Χριστὸ μὲ μεγάλη συγκίνηση καὶ εὐγνωμοσύνη καὶ εἶπε ἀπ' τὰ βάθη τῆς καρδιάς του: Τώρα ἃς πεθάνω...

Ἄγιε Συμεών πρέσβευε καὶ γιὰ μᾶς, νὰ εἴμαστε δίκαιοι καὶ εὐλαβεῖς καὶ νὰ πορευόμαστε μὲ Πνεῦμα Ἅγιο πρὸς τὴν εὐλογημένη Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

«Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· ἄνθρωποι δύο ἀνέβησαν εἰς τὸ ἱερόν προσεύξασθαι, ὁ εἷς Φαρισαῖος καὶ ὁ ἕτερος τελώνης. Ὁ Φαρισαῖος σταθεὶς πρὸς ἑαυτὸν ταῦτα προσηύχετο· Ὁ Θεός, εὐχαριστῶ σοι ὅτι οὐκ εἰμι ὡσπερ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, ἄρπαγες, ἄδικοι, μοιχοί, ἢ καὶ ὡς οὗτος ὁ τελώνης· νηστεύω δις τοῦ σαββάτου, ἀποδεκατῶ

ΚΥΡΙΑΚΗ 9 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
ΙΣΤ΄ ΛΟΥΚΑ (ΤΕΛΩΝΟΥ & ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ)
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκ. ιη΄ 10-14
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Β΄ Τιμ. γ΄ 10-15

πάντα ὅσα κτῶμαι. Καὶ ὁ τελώνης μακρόθεν ἔστῳς οὐκ ἠθέλην οὐδέ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπάραι, ἀλλ΄

ἔτυπτεν εἰς τὸ στῆθος αὐτοῦ λέγων· ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ. Λέγω ὑμῖν, κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ γὰρ ἐκεῖνος· ὅτι πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται».

ΓΙΑΤΙ ΔΙΚΑΙΩΘΗΚΕ Ο ΤΕΛΩΝΗΣ;

«Κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ ἐκεῖνος»

Ἀπὸ σήμερα ἀρχίζει μιὰ νέα περίοδος. Θὰ ζήσουμε καὶ πάλι τὴν περίοδο τοῦ καταλυτικοῦ Τριωδίου. Καὶ ἡ Ἐκκλησία μας μᾶς προβάλλει τὸν Τελώνη, ποὺ κατέβηκε ἀπ’ τὸν ναὸ τοῦ Θεοῦ «**δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, ἢ ἐκεῖνος**», ὁ Φαρισαῖος.

Ἡ ἐπίκαιρη καὶ κατηγορηματικὴ αὐτὴ διαβεβαίωση τοῦ Κυρίου μας, εἶναι πολὺ σημαντικὴ καὶ ἀξιοπρόσεκτη.

Γιατὶ ὁ Φαρισαῖος, ἦταν ὁ τύπος τοῦ θρήσκου ἀνθρώπου, ποὺ δὲν εἶχε ὑποπτες συναλλαγές μὲ τοὺς κατακτητὲς Ρωμαίους. Ἀπεναντίας μάλιστα ἦταν οἱ Φαρισαῖοι πολὺ τακτικοὶ στὴν ἐκπλήρωση ὅλων τῶν θρησκευτικῶν τους καθηκόντων. Ἐπὶ πλέον ἔδιναν τὸ ἕνα δέκατο τῶν εἰσοδημάτων τους γιὰ φιλανθρωπικούς καὶ θρησκευτικούς σκοπούς. Γνώριζαν σχεδὸν ἀπ’ ἔξω τὸν Νόμο καὶ τοὺς Προφῆτες, γι’ αὐτὸ καὶ ὁ κόσμος μὲ πολὺ σεβασμὸ τοὺς τιμοῦσε.

Ἀντίθετα ὁ τύπος τοῦ Τελώνη δὲν ἔχαιρε καμιάς ὑπολήψεως καὶ ἐκτιμήσεως. Γιατὶ ὁ Τελώνης ἦταν ἐπιχειρηματίας, ἐνοικιαστὴς τῶν φόρων καὶ εἶχε συνεργασία μὲ τοὺς κατακτητὲς. Σὲ μιὰ πλειοδοτικὴ δημοπρασία, προσφέροντας στοὺς Ρωμαίους ἕνα σεβαστὸ ποσόν, ἔπαιρνε τὸ δικαίωμα νὰ εἰσπράττει τοὺς φόρους μιᾶς περιοχῆς. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα ὁ κάθε τελώνης ἄρπαζε, ἀδικοῦσε, πετοῦσε στοὺς δρόμους φτωχοὺς, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ θησαυρίσει.

Καὶ τώρα ὁ Κύριός μας, μᾶς διαβεβαιώνει, ὅτι μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ Θεοῦ, μετὰ τὴν προσευχὴν ποὺ ἔγινε στὸν Ναὸ ἀπὸ τὸν Φαρισαῖο καὶ τὸν Τελώνη, δικαίωθηκε ὁ δεύτερος.

Καὶ προβάλλει εὐλόγο τὸ ἐρώτημα: Γιατί δικαίωθηκε ὁ ἁμαρτωλὸς Τελώνης;

Πρῶτα-πρῶτα γιατί ἀκριβῶς πίστευε πὼς εἶναι ἁμαρτωλός. Γιατὶ συναισθάνθηκε βαθιὰ τὴν ἐνοχί του, «τὴν πτωχεία τοῦ πνεύματος» τὴν ἁμαρτωλότητά του.

«**Μακρόθεν ἔστῳς οὐκ ἠθέλε οὐδέ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπάραι**». Τί σημαίνουν τὰ λόγια αὐτά; Σημαίνουν ὅτι στάθηκε ὀλομόναχος. Μόνος μὲ τὸν ἑαυτό του καὶ μὲ τὸν Θεό. Μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα. Μὲ τὸ βλέμμα στραμμένο μέσα του. Ἐβλεπε τὴ δική του ἀθλιότητα. Οὔτε κοίταξε πλάγια, ὅπως κοίταξε ὁ Φαρισαῖος. Ἀπὸ τὴν ταπεινώσή του ὁ Τελώνης δὲν εἶδε οὔτε τὸν Φαρισαῖο. Μὲ συντριμμένη καὶ ταπεινωμένη καρδιὰ βρισκόταν ἀληθινὰ μπροστὰ στὸν Θεό.

Γι’ αὐτὸ γύρισε στὸ σπίτι τοῦ δικαίωμένου. Γιατὶ ταπεινώθηκε. Καὶ τὸ ταπεινὸ φρόνημα σημαίνει ἀνύψωση τῆς καρδιᾶς μας πρὸς τὸν Θεό.

Δὲν ἔχει πολλὰ λόγια ἢ προσευχὴ τοῦ τελώνη. Λίγες λέξεις ψιθυρίζει μέσα στοὺς λυγμούς του. Ἀνοίγοντας τὸ ἁμαρτωλὸ στόμα του, «**ἔτυπτεν εἰς τὸ στῆθος αὐτοῦ**», ἐνῶ ἔτρεχαν καυτερὰ τὰ δάκρυά του. «**Ὁ Θεός ἰλάσθητί μοι**», μόλις κατορθώνει νὰ τραυλίσει μὲ κόπο. Θεέ μου καὶ Κυριέ μου! Σπλαχνίσου με καὶ ἐλέησέ με. Συγχώρεσέ με, κράζει ἡ ψυχὴ του μὲ πόνο μεγάλο. Καὶ προσθέτει μιὰ μικρὴ λέξη ποὺ δείχνει τὸ βάθος τῆς ταπεινοφροσύνης του: «**Τῷ ἁμαρτωλῷ**». Ἐμένα τὸν πολὺ ἁμαρτωλό. Δηλαδὴ πιστεύει γιὰ τὸν ἑαυτό του ὅτι εἶναι «ὁ ἁμαρτωλός», ὁ διάσημος ἁμαρτωλός.

Μοιάζει σὰν ἕνα πληγωμένο ἀετὸ ἀπὸ τὰ φαρμακερὰ βέλη τῆς ἁμαρτίας, ποὺ τοῦ σπάσανε τὰ φτερὰ καὶ τρέχει αἷμα πολὺ, ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πληγὴ του. Ὑποφέρει ἀφάνταστα ψυχικά. Καὶ ἔρχεται μὲ μετάνοια, μὲ συντριβή, μὲ ταπείνωση ἀληθινὴ μπροστὰ στὸν Θεό καὶ ζητάει ἔλεος, θεραπεία.

Ἡ προσευχὴ του εἶναι γεμάτη ἀπὸ τὸ ἄρωμα τῆς μετάνοιας καὶ τῆς συντριβῆς.

Γι’ αὐτὸ καὶ γύρισε στὸ σπίτι τοῦ δικαίωμένου. Γιατὶ ἡ ἀληθινὴ μετάνοια καὶ ἡ συντριβὴ εἶναι προϋποθέσεις τῆς δικαίωσέ μας καὶ τῆς λυτρώσεως τῆς ψυχῆς μας.

Ἐὰν λοιπὸν θέλουμε καὶ μεῖς νὰ δικαίωθοῦμε μιὰ μέρα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, πρέπει νὰ ἔχουμε τὸ φρόνημα τοῦ Τελώνη. Τὸ ἀληθινὸ, τὸ γνήσιο, τὸ ταπεινὸ φρόνημα, ποὺ ἔχει ὡς προϋποθέσεις τὴν βαθιὰ συναίσθησι τῆς ἁμαρτωλότητάς μας, τὸ ἄρωμα τῆς μετάνοιας καὶ τῆς συντριβῆς.

Ἐχουμε ὅμως τὸ φρόνημα αὐτό; Μποροῦμε πολὺ εὐκόλα νὰ κάνουμε τὴ διάγνωσι, ὅταν προσέξουμε τὸ περιεχόμενο, τὴν στάσι καὶ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο προσευχόμαστε. Μπορεῖ δηλαδὴ νὰ δεῖ ὁ καθένας μας, ὅπως, π.χ. βλέπουμε τὸ πρόσωπό μας μέσα στὸν καθρέφτη, ἐὰν τὸ φρόνημά του εἶναι τελωνικὸ ἢ φαρισαϊκό, μέσα στὴν προσευχὴν του καὶ στὴν ὅλη του ζωή. Ἐὰν ἡ προσευχὴ του γίνεται μὲ συντριβή, μὲ συναίσθησι τῆς ἁμαρτωλότητάς του, μὲ μετάνοια, μὲ πνεῦμα «πτωχείας», τότε ἀσφαλῶς μοιάζει μὲ τὴν προσευχὴν τοῦ Τελώνη.

Γι’ αὐτὸ καὶ ὁ Κύριός μας μακάρισε «**τοὺς πτωχοὺς τῷ πνεύματι**», στὴν περίφημη ἐπὶ τοῦ ὄρους ὀμιλία Του. Δηλαδὴ τοὺς ταπεινοὺς. Ἐκείνους ποὺ συναισθάνονται τὴν πνευματικὴ τους φτώχεια, ὅπως ὁ Τελώνης.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, φώτισέ μας μὲ τὸ Πνεῦμα Σου τὸ Ἅγιο καὶ δώσε μας ἐπίγνωσι τῆς ἁμαρτωλότητάς μας, ὥστε ταπεινωμένοι νὰ Σοῦ ποῦμε: «**Ὁ Θεός ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ**».

ΔΙΑΛΟΓΟΣ με τούς ἀναγνώστες μας

Ζοῦν καὶ μετὰ τὸν θάνατο

Α΄

«Οἱ ψυχές ἐξακολουθοῦν νὰ ζοῦν μετὰ τὸν θάνατο στὴν ἀόρατή τους κατάσταση; Ἀπὸ τὴν στιγμή πὺ χωρίζονται ἀπὸ τὸ σῶμα ἔχουν αὐτοσυνειδησία, βρίσκονται σὲ κατάσταση ἐγρηγόρσεως ἢ βυθίζονται σ' ἓνα βαθὺ καὶ ἀτελείωτο ὕπνο;»

Γιὰ τὸν Χριστιανὸ δὲν ὑπάρχει καμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι οἱ ψυχές ἐξακολουθοῦν νὰ ζοῦν καὶ νὰ αἰσθάνονται καὶ μετὰ τὸν θάνατο. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς καταδίκασε ἡ Ἐκκλησία τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ λεγόμενου θνητοψυχισμοῦ πὺ ὑποστήριζαν, ὅτι ἡ ψυχὴ μετὰ τὸ σῶμα βυθίζονται στὸν ὕπνο τοῦ θανάτου. Ὅταν ἡ χριστιανικὴ γλῶσσα χαρακτηρίζει «ὕπνο» τὸν θάνατο, «κεκοιμημένους» τοὺς νεκροὺς καὶ «κοιμητήρια» τὰ νεκροταφεῖα, δὲν ἐννοεῖ τὴν ψυχὴ, ἀλλὰ τὸ σῶμα καὶ τὴν προσωρινὴ παραμονὴ του στὸν τάφο. Ὁ Θεὸς δημιούργησε τὴν ψυχὴ φύσει ἀθάνατη καὶ τὴν προίκισε μετὰ τὴν θεϊκὴ πνοή Του, μετὰ τὴν ἀφθαρσία καὶ τὴν ἀθανασία. «*Ζωῆς ἡ ψυχὴ μετέχει, ἐπεὶ ζῆν αὐτὴν βούλεται ὁ Θεός*» (Ἅγιος Ἀύγουστίνος).

Ἡ ψυχὴ, κατὰ τὸν Μ. Ἀθανάσιο, εἶναι αὐθυπόστατη καὶ αὐτοκίνητη. Αὐτὴ κινεῖ τὸ σῶμα καὶ ἡ ἴδια δὲν κινεῖται ἀπὸ ἄλλη δύναμη. Ἐπομένως ἀφοῦ ἡ ψυχὴ κινεῖται μόνη τῆς καὶ μετὰ τὴν ἐκδημία τῆς ἀπὸ τὸ σῶμα, μπορεῖ νὰ κινεῖται μετὰ τὴς δικῆς τῆς δυνάμεις. Διότι δὲν εἶναι ἡ ψυχὴ πὺ πεθαίνει, ἀλλὰ γιατί ὅταν αὐτὴ ἀναχωρεῖ πεθαίνει τὸ σῶμα. «*Οὐ γὰρ ἡ ψυχὴ ἐστὶν ἡ ἀποθνήσκουσα ἀλλὰ διὰ τὴν ταύτης ἀναχώρησιν ἀποθνήσκει τὸ σῶμα... Καὶ δὲν θὰ παύσει ποτὲ νὰ ζεῖ, γιατί ἔτσι τὴν δημιούργησε ὁ Θεός, διὰ τοῦ λόγου Του*». Ἄν, λοιπόν, τὸ ὑλικὸ σῶμα διαλύεται μετὰ τὸν χωρισμὸ του ἀπὸ τὴν ψυχὴ, ὅμως δὲν ἰσχύει τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὴν πνευματικὴ φύση τῆς ψυχῆς. Αὐτὴ ἐξακολουθεῖ νὰ ζεῖ.

Ξεκάθαρη καὶ ἐδῶ ἡ θέση τοῦ Χριστιανισμοῦ. Τί ἄλλο μαρτυρεῖ ἡ ὑπόσχεση τοῦ Κυρίου στὸν μετανοημένο ληστὴ πάνω στὸν σταυρὸ: «**Σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ Παραδείσῳ**» (Λουκ. κγ' 43). Συνδέει τὴ μιὰ ζωὴ μετὰ τὴν ἄλλη, χωρὶς νὰ μεσολαβεῖ κανένας ὕπνος. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸν σταυρικὸ του θάνατο ὁ Χριστὸς κατέβηκε στὸν ἄδην, γιὰ νὰ κηρύξει τὸ εὐαγγέλιο τῆς σωτηρίας σὶς φυλακισμένες ἐκεῖ ψυχές. Τὸ τονίζει καθαρὰ ὁ ἀπόστολος Πέτρος: «**Χριστὸς ἅπαξ περὶ ἁμαρτιῶν ἔπαθε, δίκαιος ὑπὲρ ἀδίκων, ἵνα ἡμᾶς προσαγάγῃ τῷ Θεῷ, θανατωθεὶς μὲν σαρκί, ζωοποιηθεὶς δὲ πνεύματι· ἐν ᾧ καὶ τοῖς ἐν φυλακῇ πνεύμασι πορευθεὶς ἐκήρυξεν**» (Α' Πέτρ. γ' 18-19). Ἀφοῦ ὁ Χριστὸς πρόσφερε, μετὰ τὴν σταυρικὴ του θυσία, τὴν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν μας, ἀμέσως μετὰ πῆγε στὸν Ἄδην καὶ κήρυξε σὶς ψυχές, πὺ ἐκρατοῦντο ἐκεῖ, τὸ Εὐαγγέλιο τῆς σωτηρίας.

Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι οἱ ψυχές ὄχι μονάχα ζοῦν καὶ μετὰ τὸν θάνατο, ἀλλὰ ἔχουν καὶ πλήρη αὐτοσυνειδησία. Γιατὶ ἀσφαλῶς ὁ Χριστὸς δὲν κήρυττε σὲ ψυχές πὺ βρίσκονταν σὲ κατάσταση λιποθυμίας ἢ ὕπνου. Γιὰ νὰ δεχθοῦν τὸ λυτρωτικὸ μήνυμα καὶ νὰ πιστέψουν σ' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ βρίσκονται σὲ κατάσταση ἐγρηγόρσεως. Ἐνῶ, δηλαδή, τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου βρισκόταν στὸν τάφο, «*τῇ ψυχῇ πορευθεὶς ἐκήρυξε τοῖς ἐν ἄδην, ὡς ψυχὴ μετὰ ψυχῶν ὀφθείς*» (Κύριλλος Ἀλεξανδρείας). Καὶ οἱ καλοπροαίρετες ψυχές ἄκουσαν τὸ κήρυγμα καὶ φωτίστηκαν καὶ βρῆκαν τὸν δρόμο τῆς σωτηρίας. Ὅλα αὐτὰ προϋποθέτουν συνειδητὴ καὶ ἐλεύθερη ἀποδοχὴ ἀπὸ ψυχές πὺ ἀσφαλῶς οὔτε κοιμοῦνται οὔτε βρίσκονται σὲ ληθαργικὴ κατάσταση.

Ἡ ψυχὴ ζεῖ μετὰ τὸν θάνατο, διατηρεῖ πλήρη συνείδηση, ἀκόμα ἐνδιαφέρεται γι' αὐτοὺς πὺ ἄφησε πίσω σὶ τὴ γῆ. Παραβολικὸς ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ ξεκάθαρος. Στὴν παραβολὴ τοῦ πλοῦσιου καὶ τοῦ Λαζάρου παρουσιάζεται ὁ πλοῦσιος νὰ ἀναγνωρίζει τὸν Λάζαρο καὶ νὰ παρακαλεῖ τὸν Ἀβραὰμ γιὰ τὰ πέντε ἀδελφία του. Στὸ θεόπνευστο βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Ἰωάννη παρουσιάζονται οἱ ψυχές τῶν ἀδίκως σφαγιασθέντων μαρτύρων, «**κάτω ἀπὸ τὸ οὐράνιον θυσιαστήριον**», πὺ ἔκραζαν μετὰ δυνατὴ φωνὴ καὶ ἔλεγαν στὸν παντοδύναμο Κύριο: «**ἕως πότε, ὁ δεσπότης ὁ ἅγιος καὶ ἀληθινός, οὐ κρίνεις καὶ ἐκδικεῖς τὸ αἷμα ἡμῶν;**» (στ' 9-10). Στὸ ὄρος τῆς Μεταμορφώσεως, παρουσία καὶ τῶν τριῶν μαθητῶν, «**ὠφθησαν αὐτοῖς** (παρουσιάστηκαν μπροστὰ τους) **Μωϋσῆς καὶ Ἡλίας μετ' αὐτοῦ συλλαλοῦντες**» (Ματθ. ιζ' 3).

Νὰ ἔλθουμε στὸν ἀπόστολο Παῦλο; Τὴν ἴδια ἀλήθεια ὑπογραμμίζει καὶ ἡ γεμάτη ἀγάπη γιὰ τὸν Χριστὸ ψυχὴ του. Σφοδρὴ ἡ ἐπιθυμία του νὰ συναντήσῃ τὸν Χριστό, νὰ ἐνωθεῖ μαζί του, νὰ βρῆκεται γιὰ πάντα κοντὰ στὸν λατρευτὸ Κύριό του. Γι' αὐτὸ ἐπιθυμεῖ «**ἐκδημῆσαι ἐκ τοῦ σώματος καὶ ἐνδημῆσαι πρὸς τὸν Κύριον**» (Β' Κορινθ. ε' 8). Ἀλλὰ μιὰ τέτοια ἐκδημία, ἂν ἡ ψυχὴ ἦταν σὲ ὕπνο, ποῖο νόημα θὰ εἶχε; Ὁ σφοδρὸς πόθος τοῦ Παύλου θὰ κυμάτιζε στὸ κενό. Γιὰ τὸν θεῖο Παῦλο ὅμως δὲν μεσολαβεῖ κανένα κενό. Μόλις ἐκδημήσῃ ἀπὸ τὸ σῶμα ἐνδημεῖ πρὸς τὸν Κύριο. Μόλις κλείσουν τὰ μάτια τοῦ σώματος ἀνοίγουν τὰ μάτια τῆς ψυχῆς, γιὰ νὰ ἀτενίσουν τὸ δοξασμένο πρόσωπο τοῦ Σωτῆρα Χριστοῦ. Ὁ θάνατος δὲν ὀδηγεῖ στὸν θάνατο. Ὅδηγεῖ σὶ τὴ ζωὴ, σὶ τὴν πηγὴ τῆς ζωῆς, στὸν Χριστό. Οἱ ψυχές, λοιπόν, σὶ τὴν κατάσταση αὐτὴ ζοῦν, αἰσθάνονται, χαίρονται ἢ λυποῦνται. Ἀπαλλαγμένες ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ σώματος οἱ ἅγιες ψυχές ζοῦν μετὰ τὸν Θεό, ἐνωμένες μαζί Του, χωρὶς κίνδυνο νὰ ἐκπέσουν, «*ἀπαθεῖς οὐκ ὡς σάρκες, ἀλλ' ὡς οὐράνια πνεύματα*».

«Ἀναστὰς πορεύσομαι...»

Τὸ δράμα ἑνὸς παιδιοῦ, ποὺ ἀσυλλόγιστα ἐγκαταλείπει τὸ σπίτι! Καμιὰ δικαιολογία δὲν ὑπῆρχε. Δὲν εἶχε κανένα ἐλαφρυντικό. Γιατὶ ἐγκατέλειπε μιὰ ζεστὴ φωλιά, γιὰ νὰ ριχτεῖ μόνος του στὸ ἀγριοβόρι καὶ τὴν παγωνιά; Ἄφηνε ἕνα φιλόστοργο Πατέρα, γιὰ νὰ ζητήσει τὴν κατανόηση στὸς ἀμφίβολουσ φίλους;

Ναί, ζητοῦσε τὸ ἄγνωστο, τὴν περιπέτεια, νὰ ἀποκτήσει ἄλλες πολὺ ἔντονα εὐχάριστες ἐμπειρίες. Τὸ ὄραμα προπαντὸς τῆς ἐλευθερίας ἦταν γι' αὐτὸν ἕνας ἀκατανίκητος μαγνήτης ποὺ τὸν τραβοῦσε. Τίποτα δὲν μποροῦσε νὰ τὸν συγκρατήσει. Γι' αὐτὸ καὶ **«συναγαγὼν ἅπαντα ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακράν»**.

Καὶ ἡ τραγωδία δὲν ἄργησε νὰ παιχθεῖ μέσα του καὶ γύρω του. Ἡ στέρψη καὶ ὁ λιμός, ἡ ἀποσκίρτηση τῶν κακῶν φίλων τὸν σφίγγουν ἀπὸ παντοῦ. Καὶ μαζί μ' αὐτὰ ἡ ξενητεία. Ἄν ἡ ἔλλειψη καὶ ὁ λιμός δημιουργοῦν προβλήματα καὶ στοὺς εὐκατάστατους, τί γίνεται μὲ ἐκείνους ποὺ δὲν ἔχουν τίποτε; Αὐτὸ εἶναι τώρα τὸ μεγάλο πρόβλημά του. Τί νὰ κάνει; Νὰ ζητήσει βοήθεια; Ἀλλὰ ἀπὸ ποιόν;

Λύση ἀσφαλῶς ὑπῆρχε. Ἡ ἀπόγνωση ὅμως θολώνει τὴ σκέψη. Σπρώχνει σὲ διαβήματα ἀπερίσκεπτα. Ἡ ψυχραιμὴ λογικὴ παραχωρεῖ τὴ θέση τῆς στὴν ἀπελπισία. Καὶ αὐτὴ μὲ τὴ σειρά τῆς ὀδηγεῖ στὸ τραγικὸ του κατάντημα.

Θὰ μποροῦσε βέβαια νὰ σκεφθεῖ τὴν ἐπιστροφή στὸ σπίτι του ἢ ἔστω νὰ ζητήσει δουλειὰ σὲ κάποιον συμπατριώτη του. Ἐτσι οἱ συνθήκες θὰ ἦταν καλύτερες, ἔστω ὑποφερτές. Τίποτε ἀπὸ αὐτά. Γίνεται δοῦλος σ' ἕνα ξένο, σ' ἕναν ἄγνωστο. Καὶ ἐκεῖνος τὸν στέλνει νὰ βόσκει χοίρους, ζῶα ἀκάθαρτα γιὰ ἕνα Ἰουδαῖο. Ἀληθινὸ ράκος, τραγικὸ κατάντημα γιὰ τὸν νεότερο γιό. Πράξη ἀληθινῆς χρεοκοπίας.

Θυσιάζει τὰ πάντα. Τίποτε πιά δὲν τοῦ ἀπομένει. Τιμὴ, ἀξιοπρέπεια, αὐτοσεβασμός, οἰκογένεια, θρησκεία ὅλα τώρα ποδοπατοῦνται κάτω ἀπὸ τὰ ἀκάθαρτα πέλματα τῶν χοίρων. Θέλει νὰ ζήσει, νὰ μὴ πεθάνει καὶ ἐγκαταλείπει καὶ τὴν πιὸ στοιχειώδη ἀπαίτηση. Παραδίνεται ἄνευ ὄρων. Συνθηκολογεῖ μὲ τὴ χρεοκοπία του. Ἐκεῖ στὸ χοιροστάσιο ἀρνεῖται τὴ θρησκεία του, γίνεται ἕνας ἀποστάτης, ἕνας ἄπιστος.

Τουλάχιστον ἂν αὐτὸς ὁ ἐξευτελισμὸς τοῦ πρόσφερε κάτι. Τοῦ πρόσφερε τὴν τροφή, γιὰ τὴν ὁποία τώρα θυσιάσε τὰ πάντα; Οὔτε καὶ αὐτό. **«Ἐπεθύμει γεμίσαι τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν κερατίων ὧν ἤσθιον οἱ χοῖροι, καὶ οὐδεὶς ἐδίδου αὐτῷ»**.

Ἀνάγλυφον ἢ εἰκόνα τοῦ ἀμαρτωλοῦ. Χθὲς καὶ σήμερον ἡ ἴδια. Ἐγκαταλείπει τὸ σπίτι τοῦ Πατέρα, γιὰ νὰ βρεῖ τὴν εὐτυχία, τὴ χαρὰ. Νομίζει πὼς ἔτσι θὰ ἀπολαύσει τὴ ζωὴ. Θέλει νὰ σπάσει τοὺς ἱεροὺς δεσμοὺς μὲ τὸν Θεὸ καὶ δὲν ἀντιλαμβάνεται, πὼς τὴν ἴδια στιγμὴ χαλκεύει γιὰ τὸν ἑαυτό του τὰ πιὸ τυραννικὰ δεσμά. Καταντάει νὰ βόσκει χοίρους. Νὰ

δουλεύει στὰ πιὸ ἀτιμωτικὰ πάθη. Νὰ προχωράει ἀπὸ ἐξευτελισμὸ σὲ ἐξευτελισμὸ καὶ ἀπὸ ἀτίμωση σὲ ἀτίμωση. Ὁ υἱὸς γίνεται χοιροβοσκός, ὁ ἐλεύθερος δοῦλος!

Αὐτὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὁ ἀποστάτης, ὁ ἐπαναστάτης, ὁ ἀμαρτωλός. Ἡ ἀγάπη ὅμως τοῦ Θεοῦ καὶ στὸ κατάντημα αὐτὸ δὲν τὸν ἐγκαταλείπει. Τὸ ἔλεός του μᾶς καταδιώκει ἀσταμάτητα. Καὶ ἡ ἀγάπη νικάει. Τὸ πιὸ μεγάλο θαῦμα. Πρόκειται γιὰ μιὰ ἀληθινὴ νεκρανάσταση.

Ὁ ἄνθρωπος θέλει νὰ ζήσει. Ἐμφυτος, βαθιὰ ριζωμένος μέσα του ὁ πόθος τῆς ζωῆς. Ὅχι μονάχα τῆς φυσικῆς, πιὸ πολὺ τῆς πνευματικῆς. Ἄν τὸ σῶμα ἔχει ἀνάγκη τροφῆς, περισσότερο ἔχει ἡ ψυχὴ. Πεινάει καὶ ἡ ψυχὴ. Καὶ ἀλίμονο στὴν ψυχὴ, ποὺ λιμοκτονεῖ, ποὺ **«λιμῶ ἀπόλλυται»**. Ποῦ ὅμως θὰ βρεῖ τροφὴ ἡ ψυχὴ, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσει τοὺς βαθύτερους πόθους τῆς; Τί θὰ χορτάσει τὴν πείνα τῆς γιὰ εὐτυχία, γιὰ χαρὰ; Ποιὸς θὰ ξεδιψάσει τὴν πνευματικὴ τῆς δίψα;

Τὰ ξυλοκέρατα τῆς ἀμαρτίας, οἱ ἀμαρτωλὲς ἀπολαύσεις, οἱ αἰσθησιακὲς ἡδονὲς δὲν προσφέρουν τίποτε στὴν ψυχὴ. Βαθαίνουν τὸ κενὸ τῆς, αὐξάνουν τὴν πείνα τῆς, κάνουν ἀνυπόφορη τὴ δίψα τῆς. Ἡ ἡδονὴ δὲν διαρκεῖ. Διαρκεῖ ἡ πικράδα τῆς. Οἱ τύψεις, ποὺ προκαλεῖ, τὴν κάνουν νὰ ὑποφέρει, νὰ βασανίζεται. Πηγαίνει σὰν τὸν ἄσωτο στὰ χοιροστάσια νὰ βρεῖ τροφή. Καὶ λησμονεῖ ὅτι στὰ χοιροστάσια μονάχα ξυλοκέρατα ὑπάρχουν. Ἀλλὰ τὰ ξυλοκέρατα δὲν εἶναι τροφὴ τῶν ἀνθρώπων. Εἶναι τῶν χοίρων.

Ὁ ἄνθρωπος ὅμως ποὺ δὲν ἀποκτηνώθηκε ὀλοκληρωτικὰ καὶ στὴν πιὸ μεγάλη του πτώση, αἰσθάνεται κάτι μέσα του νὰ τὸν παρακινεῖ. Ἔρχονται στιγμὲς συγκλονιστικὲς, ἀφυπνιστικὲς, ποὺ ξαναθυμᾶται τὸ σπίτι τοῦ πατέρα. Θυμᾶται τοὺς **«μισθίους»** τοῦ Πατέρα, ποὺ **«περισσεύουσιν ἄρτων»** τὴ στιγμὴ, ποὺ αὐτὸς **«λιμῶ ἀπόλλυται»**.

Ἔρχονται στὴ σκέψη ὁμορφες στιγμὲς, ἴσως παιδικές, ἴσως ἐφηβικές, ἴσως νεανικές, τότε ποὺ ζοῦσε κοντὰ στὸν Θεό, μὲ τὴν ἀγάπη στὴν καρδιά, μὲ σῶμα σφριγηλὸ, μὲ μέτωπο καθαρὸ, μὲ βλέμμα λαμπερὸ, ποὺ ἀντικατόπτριζε ὅλες τὶς ὁμορφιὲς τοῦ Παραδείσου. Τὰ θυμᾶται τότε καὶ τὰ νοσταλγεῖ. Ἄραγε θὰ μποροῦσε νὰ τὰ ξαναζήσει;

Γιατί ὄχι; Τὸ σπίτι καὶ ἡ ἀγκαλιὰ τοῦ Πατέρα μας περιμένουν. Ὁ δρόμος εἶναι ἀνοιχτός. Σὲ μᾶς μένει νὰ τὸν βαδίσουμε. Μὲ μιὰ ἀπόφαση στὴν ψυχὴ καὶ μιὰ λέξη στὸ στόμα: **«Ἀναστὰς πορεύσομαι... καὶ ἐρῶ.. ἤμαρτον»**.

Τὸ σπίτι καὶ ἡ ἀγκαλιὰ τοῦ Πατέρα μας περιμένουν. Ὁ δρόμος εἶναι ἀνοιχτός. Σὲ μᾶς μένει νὰ τὸν βαδίσουμε.

«Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην ἄνθρωπός τις εἶχε δύο υἱούς. Καὶ εἶπεν ὁ νεώτερος αὐτῶν τῷ πατρί·

πάτερ, δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας. Καὶ διεῖλεν αὐτοῖς τὸν βίον. Καὶ μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας συναγαγὼν ἅπαντα ὁ νεώτερος υἱὸς ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακρὰν, καὶ ἐκεῖ διεσκόρπισε τὴν οὐσίαν αὐτοῦ ζῶν ἄσώτως. Δαπανήσαντος δὲ αὐτοῦ πάντα ἐγένετο λιμὸς ἰσχυρὸς κατὰ τὴν χώραν ἐκείνην, καὶ αὐτὸς ἤρξατο ὑστερεῖσθαι. Καὶ πορευθεὶς ἐκολλήθη ἐνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας ἐκείνης, καὶ ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τοὺς ἀγρούς αὐτοῦ βόσκειν χοίρους. Καὶ ἐπεθύμει γεμίσει τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν κερατίων ὧν ἤσθιον οἱ χοῖροι, καὶ οὐδεὶς ἐδίδου αὐτῷ. Εἰς ἑαυτὸν δὲ ἐλθὼν εἶπε· πόσοι μίσθιοι τοῦ πατρὸς μου περισσεύουσιν ἄρτων, ἐγὼ δὲ λιμῷ ἀπόλλυμαι! Ἀναστὰς πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου καὶ ἐρῶ αὐτῷ· πάτερ, ἤμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου· οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱὸς σου· ποιήσόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου. Καὶ ἀναστὰς ἦλθε πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ. Ἔτι δὲ αὐτοῦ μακρὰν ἀπέχοντος εἶδεν αὐτὸν ὁ πατήρ αὐτοῦ καὶ ἐσπλαγχνίσθη, καὶ δραμῶν ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ κατεφίλησεν αὐτόν. Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ υἱός· πάτερ, ἤμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκέτι εἰμὶ

ΚΥΡΙΑΚΗ 16 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

ΙΖ' ΛΟΥΚΑ (ΑΣΩΤΟΥ)

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκ. ιε' 11-32

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α' Κορ. στ' 12-20

ἄξιος κληθῆναι υἱὸς σου. Εἶπε δὲ ὁ πατήρ πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ· ἐξενέγκατε τὴν στολὴν τὴν πρώτην καὶ ἐνδύσατε

αὐτόν, καὶ δότε δακτύλιον εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας, καὶ ἐνέγκαντες τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν θύσατε, καὶ φαγόντες εὐφρανθῶμεν, ὅτι οὗτος ὁ υἱὸς μου νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὸς ἦν καὶ εὐρέθη. Καὶ ἤρξαντο εὐφραίνεσθαι. Ἦν δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ πρεσβύτερος ἐν ἀγρῷ· καὶ ὡς ἐρχόμενος ἤγγισε τῇ οἰκίᾳ, ἤκουσε συμφωνίας καὶ χορῶν, καὶ προσκαλεσάμενος ἓνα τῶν παιδῶν ἐπυνθάνετο τί εἶη ταῦτα. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἦκει καὶ ἔθυσεν ὁ πατήρ σου τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν, ὅτι ὑγιαίνοντα αὐτὸν ἀπέλαβεν. Ὁργίσθη δὲ καὶ οὐκ ἠθέλην εἰσελθεῖν. Ὁ οὖν πατήρ αὐτοῦ ἐξελθὼν παρεκάλει αὐτόν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε τῷ πατρί· ἰδοὺ τοσαῦτα ἔτη δουλεύω σοι καὶ οὐδέποτε ἐντολήν σου παρῆλθον, καὶ ἐμοὶ οὐδέποτε ἔδωκας ἔριφον ἵνα μετὰ τῶν φίλων μου εὐφρανθῶ· ὅτε δὲ ὁ υἱὸς σου οὗτος, ὁ καταφαγὼν σου τὸν βίον μετὰ πορνῶν, ἦλθεν, ἔθυσας αὐτῷ τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· τέκνον, σὺ πάντοτε μετ' ἐμοῦ εἶ, καὶ πάντα τὰ ἐμὰ σὰ ἐστίν· εὐφρανθῆναι δὲ καὶ χαρῆσαι ἔδει, ὅτι ὁ ἀδελφός σου οὗτος νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὸς ἦν καὶ εὐρέθη».

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΣΩΤΙΑΣ

«Διεσκόρπισε τὴν οὐσίαν αὐτοῦ ζῶν ἄσώτως».

Ὁ νέος τῆς σημερινῆς παραβολῆς εἶχε πολλὰ ἀγαθὰ στὸ σπίτι τοῦ πατέρα του. Μὰ πρὸ παντὸς εἶχε τὴ μεγάλη ἀγάπη καὶ τὴν ἀπέραντη στοργὴ τοῦ πατέρα του. Καὶ ὅμως ὅλα αὐτὰ τὰ περιφρόνησε. Πίκρανε τὸν πατέρα του. Ζήτησε μὲ ἐπιμονὴ τὸ μερίδιό τῆς κληρονομίας του. Καὶ ὅταν μάζεψε ὅλα ὅσα τοῦ ἔδωσε ὁ καλὸς του πατέρας, ξεκίνησε καὶ πῆγε σὲ χώρα μακρινή. Καὶ ἐκεῖ, «**διεσκόρπισε τὴν οὐσίαν αὐτοῦ ζῶν ἄσώτως**».

«**Ζῶν ἄσώτως**». Μέσα στὶς δυὸ αὐτὲς λέξεις τῆς παραβολῆς τοῦ Ἄσωτου, πόσα καὶ πόσα δὲν κρύβονται! Πόσα ξενύχτια καὶ γλέντια μὲ ἄσωτεῖες καὶ παρεκτροπές. Πόσα σκοτεινὰ πάθη στὴν ξένη χώρα ποὺ βρέθηκε ὁ νέος αὐτός... Πόσες πράξεις ἀτιμωτικές ποὺ ἐξευτελίζουν τὴν ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια! Ὁ τιμημένος υἱὸς νὰ καταντᾶ θλιβερός χοιροβοσκός!

Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ ζωὴ ἀπαιτεῖ πολλὰ χρήματα καὶ ὁ ἄσωτος ξοδεύει, χωρὶς νὰ λογαριάζει. Ὅμως ὅσα πλούτη κι ἂν ἔχει κανεὶς, κάποτε θὰ τελειώσουν. Ὅταν συνεχῶς σκορπᾶει καὶ δίνει καὶ δὲν δουλεύει.

Ἔτσι συνέβη καὶ μὲ τὸν ἄσωτο νέο τῆς παραβολῆς. Μιὰ μέρα ξύπνησε χωρὶς χρήματα. Τότε ζήτησε βοήθεια οἰκονομικὴ ἀπὸ τοὺς φίλους τῆς ἀμαρτίας. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν τοῦ ἔδωσε. Ὅλοι ἀρνήθηκαν καὶ ἐξαφανίσθηκαν μόλις τέλειωσαν τὰ χρήματα τοῦ ἄσωτου.

Καὶ τότε ἀναγκάστηκε, αὐτὸ τὸ πλουσιόπαιδο, νὰ ζητήσει δουλειὰ καὶ νὰ γίνεαι χοιροβοσκός, γιατί δὲν εἶχε οὔτε ψωμὶ νὰ φάει. Μὰ οὔτε καὶ ἀπὸ τὰ ξυλοκέρατα ποὺ τρώγανε τὰ γουρούνια, δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ γεμίσει τὸ στομάχι του. Νηστικός, ἀκάθαρτος, περιφρονημένος ἀπὸ ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς χώρας ἐκείνης, εἶναι πικρὰ μετανιωμένος γιὰ τὸ δρόμο ποὺ τράβηξε. Γιὰ τὴν παρακοὴ στὸν στοργικὸ τοῦ πατέρα. Ἡ ζωὴ τῆς ἀσωτείας τὸν ἔκαμε

νὰ σπαταλήσει ὄχι μόνο ὅλα του τὰ χρήματα, ἀλλὰ καὶ τὴν οἰκογενειακὴ του τιμὴ καὶ τὴν ἀτομικὴ του ἀξιοπρέπεια. Ἡ ἄσωτη ζωὴ, τὸν ἔκαμε νὰ χάσει τὴν ἀγνότητά του, τὴ ζωτικότητα του καὶ τὰ καλύτερα χρόνια τῆς ζωῆς του.

Ἀλλὰ τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς ἄσωτους κάθε ἐποχῆς. Πόσες περιουσίες καὶ σήμερα δὲν διασκορπίζονται στοὺς πέντε ἀνέμους, στὸν ἵπποδρομο καὶ στὰ διάφορα τυχερὰ παιχνίδια; Πόσες πατρικὲς κληρονομίαι δὲν ἐξανεμίζονται στὶς χαρτοπαικτικὲς λέσχες καὶ στὰ διάφορα ἄλλα σκοτεινὰ κέντρα τῆς διαφθορᾶς; Πόσα ἀγόρια καὶ κορίτσια μὲ πολλὰ χαρίσματα, δὲν σκορποῦν καὶ σήμερα τὰ χρήματα τῶν γονιῶν τους ἀλλὰ καὶ τὰ ταλέντα τους, στὰ ναρκωτικὰ καὶ στὴ διεφθαρμένη ζωὴ.

Εἶναι πράγματι φοβερὸ πρᾶγμα ἡ ἀσωτεία. Ὅμως ἂς σκεφθοῦμε λίγο καὶ τὸν ἑαυτὸ μας. Μήπως νομίζουμε ὅτι μόνον οἱ ἄλλοι, οἱ νέοι ποὺ παραστράτησαν, εἶναι οἱ ἄσωτοι; Ἄς κάνουμε μιὰ αὐστηρὴ αὐτοκριτικὴ καὶ στὸν ἑαυτὸ μας, τώρα ποὺ εἴμαστε ἀκόμη στὴν ἀρχὴ τοῦ 2020.

Μήπως κι ἐμεῖς εἴμαστε ἄσωτοι κατὰ κάποιον τρόπο στὰ τάλαντα καὶ στὰ χαρίσματα ποὺ μᾶς ἔδωσε ὁ Θεός;

Ἀκόμη, ἂς προσέξουμε τὰ μάτια μας. Μήπως σπαταλᾶμε καὶ τὴν ὄρασή μας καὶ τὶς ὥρες μας σὲ ἀμαρτωλὰ θεάματα; Ἀλλὰ ἄσωτοι μποροῦμε νὰ εἴμαστε καὶ στὶς ἄλλες αἰσθήσεις καὶ στὸ νοῦ καὶ στὴν καρδιά μας. Ὅταν ἀφήνουμε κακοὺς λογισμοὺς καὶ αἰσθήματα καὶ συναισθήματα ἐφάρματα καὶ ὄνειροπολοῦμε μ' αὐτὰ, τότε δὲν ἄσωτεύουμε μέσα μας; Τότε δὲν σκορπίζουμε τὴν οὐσία (τὴν περιουσία) τῆς ψυχῆς μας;

Ἄν ἀκολουθήσαμε τὸν ἄσωτο τῆς Παραβολῆς στὴν πρώτη φάση τοῦ δράματός του, ἂς τὸν μιμηθοῦμε τώρα καὶ στὴ δεύτερη: στὴ μετάνοια καὶ τὴν ἐπιστροφὴ στὸ σπίτι τοῦ πατέρα.

«Εἶπεν ὁ Κύριος· Ὅταν ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ καὶ πάντες οἱ ἅγιοι ἄγγελοι μετ' αὐτοῦ, τότε

ΚΥΡΙΑΚΗ 23 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. κε' 31-46
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α' Κορ. ν' 8 - θ' 2

βάλομεν; Πότε δέ σε εἶδομεν ἀσθενῆ ἢ ἐν φυλακῇ, καὶ ἤλθομεν πρὸς σε; Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ βασιλεὺς ἐρεῖ αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν,

καθίσει ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ, καὶ συναχθήσεται ἔμπροσθεν αὐτοῦ πάντα τὰ ἔθνη, καὶ ἀφοριεῖ αὐτούς ἀπ' ἀλλήλων ὡσπερ ὁ ποιμὴν ἀφορίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐρίφων, καὶ στήσει τὰ μὲν πρόβατα ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, τὰ δὲ ἐρίφια ἐξ εὐωνύμων. Τότε ἐρεῖ ὁ βασιλεὺς τοῖς ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ· δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Ἐπείνασα γάρ, καὶ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψησα, καὶ ἐποτίσατέ με, ξένος ἤμην, καὶ συνηγάγετέ με, γυμνός, καὶ περιεβάλετέ με, ἡσθένησα, καὶ ἐπεσκέψασθέ με, ἐν φυλακῇ ἤμην, καὶ ἤλθετε πρὸς με. Τότε ἀποκριθήσονται αὐτῷ οἱ δίκαιοι λέγοντες· κύριε, πότε σε εἶδομεν πεινῶντα καὶ ἐθρέψαμεν, ἢ διψῶντα καὶ ἐποτίσαμεν; Πότε δέ σε εἶδομεν ξένον καὶ συνηγάγομεν, ἢ γυμνὸν καὶ περι-

ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε. Τότε ἐρεῖ καὶ τοῖς ἐξ εὐωνύμων· πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον τὸ ἡτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ. Ἐπείνασα γάρ, καὶ οὐκ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψησα, καὶ οὐκ ἐποτίσατέ με, ξένος ἤμην, καὶ οὐ συνηγάγετέ με, γυμνός, καὶ οὐ περιεβάλετέ με, ἀσθενῆ καὶ ἐν φυλακῇ, καὶ οὐκ ἐπεσκέψασθέ με. Τότε ἀποκριθήσονται αὐτῷ καὶ αὐτοὶ λέγοντες· κύριε, πότε σε εἶδομεν πεινῶντα ἢ διψῶντα ἢ ξένον ἢ γυμνὸν ἢ ἀσθενῆ ἢ ἐν φυλακῇ, καὶ οὐ διηκονήσαμεν σοι; Τότε ἀποκριθήσεται αὐτοῖς λέγων· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον οὐκ ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων, οὐδὲ ἐμοὶ ἐποιήσατε. Καὶ ἀπελεύσονται οὗτοι εἰς κόλασιν αἰώνιον, οἱ δὲ δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον».

ΟΙ ΠΑΡΑΛΗΨΕΙΣ

«Κύριε, πότε σε εἶδομεν πεινῶντα, ἢ διψῶντα, ἢ ξένον, ἢ γυμνὸν ἢ ἀσθενῆ ἢ ἐν φυλακῇ καὶ οὐ διηκονήσαμεν σοι;»

Ξαφνιασμένοι οἱ ἄδικοι ἄνθρωποι, ποὺ τοὺς ὀνομάζει «κατηραμένους» ὁ δίκαιος Κριτὴς στὴν δευτέρα Παρουσία Του, ρωτοῦν: «Κύριε πότε σε εἶδαμε πεινασμένο ἢ διψασμένο ἢ ξένο ἢ γυμνὸ ἢ ἄρρωστο ἢ φυλακισμένο καὶ δὲν σὲ ὑπηρετήσαμε;».

Καὶ τότε θὰ ἀποκριθεῖ σ' αὐτοὺς ὁ Κύριος: «**Ἀλήθεια σὰς λέω. Ἐφ' ὅσον δὲν ἐκάματε τὰ καλὰ ἔργα σ' ἕνα ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ὁ κόσμος τοὺς θεωρεῖ πολὺ μικρούς, οὔτε σ' ἐμένα τὸ ἐκάματε.**» Παραλείψατε δηλαδὴ νὰ κάνετε ἔργα ἐμπράκτου ἀγάπης. Μείνατε στὰ λόγια καὶ στὶς θεωρίες. Ἡ δεῖξατε ἀγάπην σὲ πλουσίους, σὲ συγγενεῖς, σὲ φίλους σας. Ξεχάσατε ὅμως τὸ ἄρρωστο ὀρφανὸ παιδί, τὸν διψασμένο διαβάτη, τὸν φυλακισμένο πατέρα, τὴν πεινασμένη μοναχικὴ γερόντισσα, ποὺ τουρτούριζε μέσα στὸ σπιτάκι της.

Πόσο διαφορετικὰ θὰ ἔκαναν ὅλοι αὐτοὶ ποὺ θὰ καταδικαστοῦν «εἰς κόλασιν αἰώνιον», ἐὰν γνώριζαν καὶ πίστευαν, ὅτι στὸ πρόσωπο τοῦ φυλακισμένου, τοῦ ἄρρωστου, τοῦ πεινασμένου, τοῦ διψασμένου, εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός;

Πολλοὶ σημερινοὶ Χριστιανοί, ὅταν ἀκοῦν γιὰ ἀμαρτήματα καὶ γιὰ τὴν ἀνάγκη ἐξομολογήσεως, λένε: Τί νὰ πάω νὰ πῶ; Δὲν σκότωσα, δὲν ἔκλεψα, δὲν ἀτίμασα κανένα. Περιορίζουν δηλαδὴ σὲ τρία - τέσσερα πράγματα, τὰ ἀμαρτήματα ἐκεῖνα γιὰ τὰ ὁποῖα κανεὶς πρέπει νὰ ἐξομολογηθεῖ.

Μερικοὶ ἄλλοι, ἀναφέροντας τὶς ἐντολὲς τοῦ Μωσαϊκοῦ Δεκαλόγου, λένε σὰν τὸν νεανίσκο ἐκεῖνο ποὺ πλησίασε τὸν Κύριο. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἔχω τηρήσει, τὰ «**οὐ φονεύσεις**», «**οὐ μοιχεύσεις**», «**οὐ κλέψεις**», «**οὐ ψευδομαρτυρήσεις**» κλπ. Μένουν δηλαδὴ στὴν ἠθικὴ τοῦ Δεκαλόγου, στὴν ἐποχὴ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

Ὅμως ὁ Χριστὸς ἦλθε γιὰ νὰ συμπληρώσει τὸν Νόμο καὶ ὅσα δίδαξαν οἱ Προφῆτες. Καὶ μέσα στὸν τέλειο Νόμο τῆς Καινῆς Διαθήκης μᾶς μιλάει καὶ στὴ σημερινὴ περικοπὴ γιὰ τὶς παραλείψεις μας στὴ μεγάλη ἐντολὴ τῆς ἀγάπης. Ἀμαρτία δὲν εἶναι μόνο νὰ κλέψεις, νὰ σκοτώσεις, νὰ ψευδομαρτυρήσεις, ἀλλὰ καὶ ὅταν παραλείψεις νὰ δεῖξεις τὴν ἀγάπην σου καὶ τὸ ἐνδιαφέρον σου σ' ἕνα παιδί ποὺ κινδυνεύει.

Τί θὰ λέγατε π.χ. γιὰ τὴ μητέρα ἐκεῖνη ποὺ παρέλειψε ἀπὸ ἀμέλεια νὰ πάρει τὰ ἀναγκαῖα μέτρα γιὰ νὰ μὴ πάθουν κακὸ τὰ παιδιά της, ἀπὸ τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα; Δὲν εἶναι ἔνοχη γιὰ τὸ ἀμάρτημα αὐτὸ τῆς παραλείψεως; Ἀσφαλῶς εἶναι ἔνοχη καὶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἀδελφός Θεὸς Ἰάκωβος τονίζει στὴν ἐπιστολὴ του: «**εἰδότι οὖν καλὸν ποιεῖν καὶ μὴ ποιοῦντι, ἀμαρτία αὐτῷ ἐστίν**» (δ' 17). Δηλαδή, ἐκεῖνος ποὺ γνωρίζει πιὸ εἶναι τὸ καλὸ καὶ μπορεῖ νὰ τὸ πραγματοποιήσει, ἀλλὰ δὲν τὸ κάνει, διαπράττει ἀμαρτία.

Μετὰ ἀπὸ τὶς ἀλήθειες αὐτὲς τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἐὰν κάνουμε καλὴ αὐτοκριτικὴ γιὰ τὸ χρόνο, τὸ μῆνα ἢ γιὰ τὴν ἐβδομάδα ποὺ πέρασε, θὰ βροῦμε ἀρκετὰ ἢ πολλὰ ἀμαρτήματα παραλείψεων στὴν πρώτη ἐντολὴ τῆς ἀγάπης.

Γιὰ τὸν συνάδελφο π.χ. ποὺ ἦταν ἄρρωστος στὸ Νοσοκομεῖο, ἢ συνείδησή μου θὰ μὲ κατηγορήσει ὅτι ἔμεινα ἀδιάφορος.

Γιὰ τὸ πένθος ποὺ εἶχε γνωστὴ οἰκογένεια, δὲν ἔδειξα τὴν συμπάραση ποὺ ἔπρεπε. Γιὰ τὸ παραστράτημα τοῦ παιδιοῦ τῆς γειτόνισσας, ἐνῶ μπορούσα νὰ βοηθήσω εἶπα: δὲν βαριέσαι καὶ μένε, κοίταξε τὸν ἑαυτό σου.

Γιὰ τὴν ξαδέλφη ποὺ πῆγε καὶ ἔκανε ἔκτρωση καὶ σκότωσε τὸ σπλάχνο της, τὸ παιδί της, ἐνῶ μπορούσα νὰ τὴν ἐμποδίσω, δὲν τὴν βοήθησα.

Γιὰ τὸν γείτονα ποὺ βασανίζεται ἀπὸ τὶς ἀδικίες καὶ τὶς συκοφαντίες φθονερῶν ἀνθρώπων, ποὺ δὲν πῆρα τὸ μέρος του καὶ δὲν τὸν στήριξα στὰ δίκαιά του.

Γιὰ τὴν φρόντισα νὰ συμφιλιώσω δυὸ συγγενεῖς μου, ποὺ ἔχουν κακία καὶ ἔχθρα μεταξύ τους γιὰ κληρονομικὲς διαφορὲς.

Γιὰ τὴν δὲν μίλησα γιὰ τὸν Χριστὸ καὶ τὴν λυτρωτικὴ ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου Του, σὲ μιὰ συντροφιά νέων ἀνθρώπων, ποὺ ἔλεγαν «περὶ ἀνέμων καὶ ὑδάτων».

Γιὰ τὴν ἔδειξα ἀσυμπάθεια καὶ ἀσπλαχνία στὸ ζητιάνο, στὸ φτωχό, στὸ ὀρφανὸ παιδί...

Ἄς φροντίσουμε, λοιπόν, μὲ μιὰ τίμια καὶ εἰλικρινὴ αὐτοκριτικὴ νὰ δοῦμε καὶ νὰ διορθώσουμε τὰ ἀμαρτήματα τῶν παραλείψεων μας. Καὶ ἂς ἐργαζόμαστε μὲ ἐπιμέλεια καὶ μὲ πληρότητα τὰ ἔργα τῆς ἀγάπης.

«Τοῦ ὄρᾶν τὰ ἐμὰ πταίσματα»

Χαρακτηριστικὸ γνῶρισμα φαρισαϊκῆς ὑποκρισίας ἢ σκληρότητα, ἢ ἀδιαλλαξία, ἢ ὑπεροψία. Ὁ φαρισαϊσμός μετὰ τὴν σκληρότητα τοῦ κρίνει, ἐπικρίνει καὶ καταδικάζει ὅλους τοὺς ἄλλους ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἑαυτό του. Οἱ ἄλλοι εἶναι ἁμαρτωλοὶ, αὐτὸς μονάχα εἶναι δίκαιος. Μεγιστοποιεῖ τὶς μικροπαρεκτροπές τοῦ λαοῦ καὶ ἐλαχιστοποιεῖ ἢ παραβλέπει τελείως τὰ δικά του σοβαρὰ παραπτώματα. Βλέπει τὸ ἐλάχιστο, τὸ παραμικρὸ ψεγάδι, τὸ «κάρφος», στὸν ἀδελφὸ του καὶ δὲν κοιτάζει οὔτε ἀντιλαμβάνεται τὸ δικό του, τὸ μέγιστο, τὸ ἀξιοκατάκριτο «δοκάρη». Παραστατικὴ ἢ περιγραφὴ τοῦ εὐαγγελιστῆ Λουκᾶ (ιε' 1-2).

«Ἦσαν ἐγγίζοντες αὐτῷ πάντες οἱ τελῶναι καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀκούειν αὐτοῦ. Καὶ διεγύγυζον οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ γραμματεῖς λέγοντες ὅτι οὗτος (ὁ Χριστὸς) ἁμαρτωλοὺς προσδέχεται καὶ συνεσθίει αὐτοῖς.» Ὁ ἀναμάρτητος Κύριος ἦταν ἐπιεικὴς στοὺς ἁμαρτωλοὺς. Οἱ ἁμαρτωλοὶ ἄνθρωποι εἶναι αὐστηροὶ στοὺς συνανθρώπους τους. Ὁ Κύριος εἶχε κάθε δικαίωμα νὰ εἶναι αὐστηρὸς στοὺς ἁμαρτωλοὺς. Καὶ ὅμως ἦταν πολὺ ἐπιεικὴς. Ἐμεῖς ἔχουμε κάθε λόγο νὰ εἴμαστε ἐπιεικεῖς, καθότι ὁμοιοπαθεῖς καὶ ἁμαρτωλοὶ καὶ ὅμως εἴμαστε πολὺ αὐστηροί.

Μεγάλο καὶ βασικὸ θέμα γιὰ τὴν πνευματικὴ μας ζωὴ καὶ τὴν κοινωνικὴ μας ἀναστροφή. Αὐτὴ ἢ ἐκείνη ἢ τοποθέτησή μας φανερώνει τὴν πνευματικότητά μας ἢ τὴν ἠθικὴ ξηρασία. Τὰ σπλάχνα οἰκτιρμῶν καὶ φιλανθρωπίας ἢ τὴν πέτρινη καρδιὰ πού δὲν γνωρίζει συμπόνια καὶ δὲν ξέρει τί θὰ πεῖ μεγαλοψυχία, συγχωρητικότητα καὶ ἀγάπη. Μπροστὰ σὲ μιὰ ἀδυναμία ἢ πτώση ἐνδὸς συνανθρώπου μας ὑπάρχουν δύο στάσεις: Ἡ μία εἶναι τῆς σκληρότητας καὶ τῆς καταδίκης καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἐπιεικειᾶς, τῆς κατανόησως, τῆς συγχωρήσεως. Ἡ πρώτη, πού δὲν γνωρίζει τὸ ἔλεος, εἶναι τῆς φαρισαϊκῆς ὑποκρισίας.

Ἡ δεύτερη, πού κατανοεῖ **«εἰς παροξυσμὸν ἀγάπης»** (Εβρ. ι' 24), εἶναι τῆς χριστιανικῆς μακροθυμίας καὶ ἐλπίδας γιὰ διόρθωση.

Τὸ ἐρώτημα εἶναι: Γιατί τοποθετοῦμαι μετὰ αὐτὸν ἢ ἐκείνον τὸν τρόπο μπροστὰ σ' ἓνα σφάλμα, σὲ μιὰ παρεκτροπή; Ποιοὶ εἶναι οἱ λόγοι; Ἡ μᾶλλον ποιά τὰ βαθύτερα κίνητρα; Ἀπὸ πραγματικὸ ἐνδιαφέρον; Γιατί παραβιάστηκε ἡ ἠθικὴ τάξη; Γιατί περιφρονήθηκε ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ; Ἡ μήπως τὸ παράπτωμα εἶχε ἄμεσο ἀντίκτυπο καὶ σὲ μένα, μετὰ ἔθιξε προσωπικά, μετὰ προσέβαλε; Ἡ ἀκόμα γιατί βρίσκει ἀνταπόκριση στὴν σκληρότητα, στὴν προκατάληψη, στὴν χαιρεκακία μου;

Πῶς εἶναι δυνατὸν τὰ κίνητρά μου νὰ εἶναι ἡ ἀγάπη καὶ τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ, ὅταν τὴν ὥρα ἐκείνη ἐγὼ μετὰ τὴν σκληρότητά μου ἢ μετὰ τὸν ἐκνευρισμό μου, τὰ παραβιάζω; Πάω, δηλαδή, νὰ διορθώσω ἓνα λάθος καὶ νὰ ἀντικαταστήσω τὴν ἠθικὴ τάξη καὶ ἀντὶ νὰ διορθώσω, πολλαπλασιάζω τὸ κακό, προσθέτοντας καὶ τὴ δική μου ἐνοχή. Στὸ ἐλαφρὸ ἴσως παράπτωμα τοῦ ἀδελφοῦ ἦλθα νὰ προσθέσω τὴ δική μου βαριὰ ἐνοχή. Ἡ στάση μας πρέπει νὰ εἶναι μία, αὐτὴ πού ὑπαγορεύει ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης. Δικό μας ἔργο δὲν εἶναι ἡ καταδίκη. Δική μας δουλειὰ εἶναι ἡ συγγνώμη, ἡ μεγαλοψυχία. Ὅχι ὁ θυμὸς καὶ ἡ ὀργή. Ἡ λύπη καὶ ὁ πόνος. Ἀντὶ νὰ κινητοποιοῦμε τὸν ἀπάνθρωπο μηχανισμό τῆς σκληρότητας, ἂς θέτουμε σὲ κίνηση τὸν ἀνορθω-

τικὸ μηχανισμό τῆς προσευχῆς.

– Κύριε, ὁ ἀδελφός μου ἁμαρτήσε καὶ ἐγὼ ἁμαρτάνω κάθε ὥρα καὶ κάθε στιγμή. Σὺ μόνο γνωρίζεις τὸ βάθος τῆς ψυχῆς καὶ τῶν δύο μας. Σὲ ἱκετεύω νὰ τὸν συγχωρήσεις καὶ νὰ τὸν βοηθήσεις νὰ συναισθανθεῖ τὸ λάθος του. Ὅπως Σὲ παρακαλῶ νὰ βοηθήσεις καὶ μένα νὰ συναισθανθῶ τὰ δικά μου λάθη. Δώρησέ μου *«τοῦ ὄρᾶν τὰ ἐμὰ πταίσματα»* καὶ νὰ μὴ κατακρίνω τὸν ἀδελφὸ μου.

Ἄς μὴ λησμονοῦμε, λοιπόν, τὴν δύναμη τῆς μετάνοιας. Τρομερὸ ἢ ἁμαρτία. Ἐξαφανίζεται ὅμως μπροστὰ στοῦ Θεοῦ τὴν φιλανθρωπία. Ἐπεσε ὁ ἀδελφός μας. Ἡ πτώση τοῦ δὲν εἶναι ὀριστική. Ὑπάρχει πάντα ἀνοιχτὴ ἢ πόρτα τῆς μετάνοιας καὶ τῆς συγγνώμης. Ἡ ἀγκαλιὰ τοῦ Θεοῦ παραμένει διαρκῶς ἀνοιχτὴ καὶ γιὰ ὅλους. Ἐμεῖς κατακρίνουμε τὸν ἀδελφὸ μας γιὰ τὴν ἁμαρτήσε. Ἀλλὰ αὐτὸς αὔριο θὰ μετανοήσῃ καὶ θὰ σωθεῖ. Ἴσως καὶ νὰ μετανόησῃ κιόλας. Τί σημαίνει αὐτό; Ὁ καταδικασμένος ἀπὸ ἐμᾶς εἶναι δικαιωμένος ἀπὸ τὸν Θεό. Αὐτὸν πού ἐμεῖς μυκτηρίζουμε, οἱ οὐρανοὶ τὸν χειροκροτοῦν. **«Χαρὰ ἔσται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι...»** (Λουκᾶ ιε' 7). Οἱ οὐρανοὶ πανηγυρίζουν, κι ἐμεῖς; Αὐτὴ ἢ ἐλπίδα τῆς μετάνοιας πρέπει νὰ κυριαρχεῖ στὴν ψυχὴ μας γιὰ κάθε ἁμαρτωλό. Γιατί ὄχι καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό μας, γιὰ τὴ δική μας μετάνοια. **«Ἡ ἀγάπη πάντα ἐλπίζει»** (Α' Κορινθ. ιγ' 7).

ZΩΗ

Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν Περιοδικόν.

Ὁργανον Ἀδελφότητος Θεολόγων ἢ «ZΩΗ»

Κυκλοφορεῖ κάθε μῆνα.

Ἐκδότης: Ἀδελφότης Θεολόγων ἢ «ZΩΗ» Σ.Α., Ἴπποκράτους 189, 114 72 Ἀθῆναι.

Τηλ.: 210 64 28 331, FAX: 210 64 63 606.

Διευθυντὴς Συντάξεως: Γεώργιος Β. Μελέτης, Ἴπποκράτους 189, 114 72 Ἀθῆναι.

Ἐκτύπωση: «Λυχνία Α.Ε.», Ἀνδραβίδας 7, 136 71 Χαμόμυλο - Ἀχαρνῶν.

Τηλ.: 210 3410436, FAX: 210 3425967, www.lyhnia.gr

ΚΩΔΙΚΟΣ: 01 1290

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 10 €

Ἀποστέλλεται μετὰ ἐπιταγὴν ἢ εἰς γραμματόσημα εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Περιοδικοῦ:

Ἴπποκράτους 189, 114 72 ΑΘΗΝΑΙ ἢ καταβάλλεται εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα μας.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ (ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΣ) Γιὰ ὅλες τὶς χώρες: 25 € Κύπρος: 15 €

ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΣΑΜΟΥΗΛ Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ

ΤΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Κατὰ τὴν ὥρα ἀκριβῶς τῆς καθιερώσεως στὸ Θεὸ τοῦ θεοδώρητου γιοῦ της, κατὰ τὴ στιγμή πού ὁ ἀρχιερέας Ἡλὶ δέχεται στὴν ἀγκαλιά του τὸ ἐκλεκτὸ ἀφιέρωμά της, ἡ Ἄννα μὲ ψυχὴ παλλόμενη καὶ δονούμενη ἀπὸ θεῖο ἐνθουσιασμό, ἀναφωνεῖ: **«Ἐστερέωθη ἡ καρδιά μου ἐν Κυρίῳ...»**. Ἡ βασανισμένη μου καρδιά χάρις στὴ θαυμαστὴ δύναμη τοῦ Κυρίου μου ἀνακουφίστηκε πιά καὶ στάθηκε στὴ θέση της.

Τὴ θαυμαστὴ αὐτὴ ἀλλαγὴ, ψάλλει στὴ συνέχεια ἡ Ἄννα μὲ θεῖο ἐνθουσιασμό: **«Τώρα, χάρις στὸν Θεὸν μου, ἡ δύναμή μου ἀνέβηκε ψηλά. Τὸ μέχρι πρὸ ὀλίγου κλειστὸ στόμα μου ἄνοιξε πιά διάπλατα, ἔτοιμο νὰ ἀντιμετωπίσει τοὺς ἐχθροὺς μου. Καὶ μὲ τὴν σωτηριώδη ἐπέμβαση τοῦ Κυρίου μου, ἡ ψυχὴ μου πλημμύρισε ἀπὸ χαρὰ καὶ εὐφροσύνη»** (Α΄ Βασ. β΄ 1). Βλέπετε; Τὰ πάντα τὰ ἀποδίδει ὄχι στοὺς ἀγῶνες της οὔτε στὴν ἐπίμονη προσευχὴ της, οὔτε στὴ δύναμη τῆς θαυμαστῆς πίστεως της, ἀλλὰ στὸν Κύριό της, τὸν δωρητὴ κάθε ἀγαθοῦ.

Ξεσπάει μὲ ὅλη τὴ δύναμή της: **«Διακηρύσσω σὲ ὅλους τοὺς τόνους ὅτι δὲν ὑπάρχει κανένας, ἀπολύτως κανένας ἄλλος ἅγιος, ὅπως εἶναι ὁ Κύριος! Οὔτε ὑπάρχει ἄλλος ἀληθινὰ δίκαιος ὅπως εἶναι ὁ δίκαιος Θεὸς μας! Ἐκτὸς ἀπὸ σένα Κύριε δὲν ὑπάρχει κανένας ἄλλος ἅγιος!»** (Α΄ Βασ. β΄ 2).

Πῶς μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ νὰ μὴν συνεχίσει ὁ Κύριος νὰ εὐλογεῖ τὴν Ἄννα καὶ νὰ τῆς προσφέρει πλούσιες τὶς εὐεργεσίες του; Σ' αὐτὴ τὴν πρώην στείρα **«ἐπεσκέψατο Κύριος καὶ ἔτεκεν ἔτι τρεῖς υἱοὺς καὶ δύο θυγατέρας, ἐνῶ ὁ Σαμουὴλ ἐμεγάλωνε καὶ πύξανε, χαριτούμενος πλουσίως ἀπὸ τὸν Θεόν»** (Α΄ Βασ. β΄ 21).

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΣΑΜΟΥΗΛ

Ὁ Σαμουὴλ, ὅπως ὅλοι οἱ προορισμένοι ἀπὸ τὴ θεία πρόνοια γιὰ μεγάλα διακονήματα, δὲν γεννήθηκε μόνο κατὰ τρόπο θαυμαστό. Ἐζῆσε καὶ τὰ παιδικὰ καὶ νεανικὰ του χρόνια κατὰ τρόπο θαυμαστό. Μετὰ τὴν ἀφιέρωσή του στὸν Θεό, ἀπὸ τὴ θαλπωρὴ τῆς μητρικῆς ἀγκαλιᾶς, βρέθηκε στὶς ὁμορφες καὶ δροσερὲς αὐλὲς τοῦ Κυρίου, κάτω ἀπὸ τὴν προστασία τοῦ ἀρχιερέα Ἡλὶ.

Μακρὰ λοιπὸν, ἀπὸ τὸν κόσμον περνάει τὴν παιδικὴ καὶ νεανικὴ του ἡλικία. Καὶ αὐτὴ ἀκόμα τὴν ἀγαπημένη μητέρα του δὲν τὴν βλέπει παρὰ μιὰ φορὰ τὸν χρόνο, ὅταν ἡ εὐσεβὴς Ἄννα ἔρχεται μὲ τὸν ἄνδρα της τὸν Ἐλκανά, νὰ προσφέρει τὴν ἐτήσια οἰκογενειακὴ θυσία στὸν Παντοκράτορα.

Ἔτσι ὁ μικρὸς Σαμουὴλ ἀσκεῖ τὸν ἑαυτό του ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἡλικία στὴν αὐτοπειθαρχία, δύναμη θελήσεως, αὐταπάρνηση καὶ σωφροσύνη. Ἀρετὲς πού εἶναι ἀπαραίτητες σὲ κάθε νέο πού ἐπιθυμεῖ νὰ σταδιοδρο-

μήσει μὲ ἐπιτυχία στὴ ζωὴ του καὶ νὰ καταστεῖ ἠθικὴ ἠγετικὴ προσωπικότητα.

Μέσα λοιπὸν στὴ μόνωση καὶ τὴν προσευχὴ, κάτω ἀπὸ τὴ σκιά τῆς Κιβωτοῦ τῆς Διαθήκης, μπροστὰ στὴ διαρκὴ καὶ γλυκιὰ παρουσία τοῦ Κυρίου, καταρτίζει τὸν πνευματικὸ ὄπλισμό του ὁ Σαμουὴλ, ἔρχεται σὲ ἄμεση ἐπαφὴ μὲ τὸ θεῖο, ἐμβαθύνει στὴ γνώση τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, μαθαίνει νὰ ἐμπιστεύεται σ' αὐτὸν τὶς παιδικὲς καὶ νεανικὲς ἀνησυχίες του καὶ τὴ συντήρησή του καὶ αὐτὸ τὸ μέλλον του.

Θὰ ἦταν πλάνη ὅμως νὰ νομίσει κανεὶς ὅτι ὁ Σαμουὴλ δὲν γνώρισε καὶ τὸν ἄλλο δρόμο. Ὅτι δὲν πέρασε καὶ αὐτὸς ἀπὸ ἠθικὴ κρίση, ἀπὸ πνευματικὴ δοκιμασία ὅπως κάθε παιδί, κάθε νέος, κάθε ἄνθρωπος. Διότι κοντὰ, πολὺ κοντὰ στὸν Σαμουὴλ ζοῦσε ἀνοιχτὰ καὶ ἡ ἀμαρτία καὶ τὸ κακὸ περιβάλλον. Διότι τί ἄλλο ἦταν τὸ ἐλεεινὸ καὶ ἀναίσχυντο παράδειγμα τῶν κακομαθημένων παιδιῶν τοῦ Ἡλὶ;

Χωρὶς φόβο Θεοῦ αὐτὰ, χωρὶς κανένα σεβασμὸ στὸν πατέρα τους, τὸν ἀρχιερέα, κάνοντας τὸν ἔξυπνο ὅπως ὅλα τὰ ἀνάγωγα παιδιά, ἄρπαζαν ἀπὸ αὐτοὺς πού ἔκαναν τὴ θυσία τὰ πιὸ ἐκλεκτὰ κρέατα πού ἀνῆκαν στὸν Θεό. Καὶ χωρὶς φόβο καὶ καμιά ντροπὴ ἔτρωγαν καὶ μεθοῦσαν καὶ ἀσχημονοῦσαν μπροστὰ στὸ θυσιαστήριον!

Ἐδῶ εἶναι τὸ μεγαλεῖο τοῦ Σαμουὴλ. Ἐβλεπε τὴν ἄθλια διαγωγὴ τῶν παιδιῶν τοῦ Ἡλὶ καὶ ὄχι μόνο δὲν αἰσθανόταν τὴ διάθεση νὰ τοὺς μιμηθεῖ, ἀλλὰ καὶ πονοῦσε βαθιὰ γιὰ τὸ κατάντημά τους. Ἀπόφευγε συστηματικὰ τὴ συναναστροφή τους. Ἐμενε μακριὰ ἀπὸ αὐτοὺς καὶ τὰ ἔργα τους.

Πῶς λοιπὸν νὰ μὴ γίνει ἐκλεκτὸς καὶ ἀγαπητὸς στὸ Θεὸ καὶ τοὺς ἀνθρώπους; **«Καὶ τὸ παιδάριον Σαμουὴλ ἐπορεύετο καὶ ἐμεγαλύνετο καὶ ἦν ἀγαθὸν μετὰ Κυρίου καὶ ἀνθρώπων»** (Α΄ Βασ. β΄ 26). Γιατὶ οἱ νέοι αὐτοί, πού ἐκλέγουν τὴ μερίδα τοῦ Θεοῦ καὶ ἀγωνίζονται γιὰ τὴν πνευματικὴ τους ἀνύψωση, γίνονται περιφανεῖς, καύχημα τῶν γονέων τους, τῆς θρησκείας καὶ τῆς κοινωνίας. Παράδειγμα γιὰ μᾶς τοὺς σημερινοὺς ἀνθρώπους. Παράδειγμα ἄξιο νὰ ἐμπνεύσει κάθε νέο, ἀλλὰ καὶ κάθε χριστιανό.

Εὐτυχεῖς λοιπὸν οἱ νέοι πού στὶς κρίσιμες αὐτὲς στιγμὲς τῆς ζωῆς τους κάνουν ἄξια ἐκλογὴ γιὰ κάθε ἀληθινὸ ἄνθρωπο. Διαλέγουν τὸν Θεὸ καὶ τοὺς δρόμους του, πού εἶναι δρόμοι ζωῆς καὶ ψυχικοῦ μεγαλείου. Ὅπως ὁ Σαμουὴλ μὲ τὴ ἐκλογὴ πού ἔκανε ὑπῆρξε εὐτυχὴς καὶ μακάριος. Γιατὶ ἡ ἐκλογὴ του ἄνοιξε διάπλατα τὸν δρόμο πρὸς τὴν μεγάλη κλήση καὶ ἀποστολή. Ἐλκυσε πάνω του τὴ φιλία καὶ τὴν ἀγάπη καὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων. Ἐτοίμασε τὸν αὐριανὸ Σαμουὴλ, τὸν προφήτη καὶ ἀνορθωτὴ τοῦ λαοῦ του.

(Συνεχίζεται)

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ Η ΑΝΗΣΥΧΙΑ

Πολύμορφος και πολύπτυχος ο φόβος, ή αγωνία και ή ανασφάλεια κυριαρχούν σήμερα στην ταραγμένη και πολυδοκιμασμένη περιοχή της Μ. Ανατολής. Παγκόσμια ανησυχία προκάλεσε η δραματική κλιμάκωση της έντασης μεταξύ Ήνωμένων Πολιτειών και Ιράν. Το αίμα, τα δάκρυα, ο πόνος, τα θύματα, ή ωμή βία, έγιναν καθημερινός «άρτος όδύνης». Διανύουμε τον 21ο αιώνα με τις μεγάλες τεχνολογικές κατακτήσεις και το ύπ' αριθμόν ένα πρόβλημα που συνέχει παγκοσμίως τους ανθρώπους είναι ή επιβίωσή τους. Η επιβίωσή τους από την άδιαφορία που ο παγερός κόσμος της έωσφορικής έπαρσης του συμφεροντολογισμού και της άδικίας αφήνει να αίωρεϊται. Δυστυχώς την πολυπόθητη ειρήνη τή φυγαδεύουν τὰ στενόψυχα συμφέροντα, γιατί πιό μπροστά τή φυγάδεψαν από την ψυχή των ίσχυρών. Η ειρήνη δέν έξασφαλίζεται με διπλωματικούς έλιγμούς άνερμάτιστων ήθικὰ ανθρώπων. Δέν έξασφαλίζεται έξαφανίζεται. Η ειρήνη δέν ριζώνει και δέν καρποφορεϊ χωρὶς δικαιοσύνη. Δέν τήν διατηρεϊ ή ίσορροπία του τρόμου και τών άπειλών. Τήν διατηρεϊ ή δικαιοσύνη του Θεου. Αυτό ακριβώς που λείπει σήμερα από τους ίθύνοντες τις τύχες τών λαών. Άς μη λησμονοῦμε όμως πώς ή άδικία και ή ύποκρισία άργά ή γρήγορα τιμωροῦνται και είναι **«φοβερόν τὸ έμπεσεϊν εἰς χεϊρας Θεου ζώντος»** (Εβρ. 1' 31).

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΔΙΩΓΜΟΙ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

245 έκατομμύρια διωκόμενοι Χριστιανοί παγκοσμίως. Το περιοδικό FORBES κάνει έκκληση για άναγνώριση του φαινομένου της δίωξης Χριστιανών άνα τόν κόσμο ως κρίση που άπαιτεϊ ιδιαίτερη προσοχή. Αύξανόμενα είναι τὰ περιστατικά και περιλαμβάνουν **«ώμότητες σε μέγεθος γενοκτονίας και έγκλημάτων κατά της άνθρωπότητας»**. Οί δίωξεις που σχετίζονται με τή θρησκευτική πίστη στρέφονται ιδιαίτερα κατά του Χριστιανισμού και άφορα 73 χώρες με 245 έκατομμύρια Χριστιανούς. Δυστυχώς ή συστηματική έξόντωση τών Χριστιανών ιδιαίτερα στην Μ. Α. αφήνει άδιάφορη τή χριστιανική Δύση. Διαπιστώνεται ότι οί έπιπτώσεις από τις τραγικές έξελίξεις στην Μέση Άνατολή και τήν άνοδο του Ίσλαμικού έξτρεμισμού είναι πολλές και σε πολλά θέματα. Μία από τις πιό σοβαρές που ή «πολιτισμένη» χριστιανική Δύση θα έπρεπε να είχε έστίασει και να είχε έπιμείνει, είναι τὸ θέμα της τεράστιας μείωσης του χριστιανικού πληθυσμού σε όλόκληρη τήν Μέση Άνατολή και τους λόγους που τὸ προκαλοῦν. Σαφής ή προτροπή του άποστόλου Παύλου: **«Νά θυμόσαστε τους φυλακισμένους για τόν Χριστό σαν να είσαστε έσεεις στη φυλακή, τὸ ίδιο να κάνετε και για όσους ύποφέρουν για τήν πίστη, γιατί αυτά μπορεϊ να συμβοῦν και σε σάς.»** (Εβρ. 1γ' 3).

ΟΛΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΧΟΥΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑ...

«Όλα τὰ παιδιά έχουν δικαίωμα στη φυσική και ήθικη άκεραιότητα του προσώπου τους και τὰ κράτη μέλη της Ε.Ε. θα πρέπει να παρέχουν ειδική προστασία στα παιδιά που έχουν ύποσει βασανιστήρια, κακομεταχείριση ή έκμετάλλευση από μέλη της οίκογένειάς τους ή άλλα πρόσωπα στα όποια έχει άνατεθει ή φροντίδα τους. Τὰ παιδιά έχουν δικαίωμα νομικής προστασίας, έλευθερίας, διατηρήσεως της πολιτιστικής τους ταυτότητας, ψυχαγωγίας και ύγειονομικής περιθάλψεως και πάνω από όλα δικαίωμα στη μόρφωση». Τις θέσεις αυτές διακηρύσσουν κατά καιρούς όχι μόνο ή Ε.Ε. αλλά και άλλοι γνωστοί διεθνείς οργανισμοί. Ίδιαίτερα σήμερα που τὸ προσφυγικό πρόβλημα ταιλαιπωρεϊ τόσο τήν παιδική ήλικία. Τονίζουν άκόμη, ότι, **«τὰ παιδιά πρέπει να προστατεύονται από κάθε μορφή οικονομικής έκμεταλλεύσεως, να μην έκτελοῦν έργασίες που θέτουν σε κίνδυνο τήν υγεία, τήν άνάπτυξη και τήν ψυχική τους κατάσταση»**. Ορθές προτάσεις και άδιαμφισβήτητες. Και όμως τὸ στίγμα αυτό του πολιτισμού θα συνεχίζεται έφόσον θα έξακολουθεϊ να κυριαχεϊ ή ύλιστική νοοτροπία άνάμεσα στους λαούς. Ίδιαίτερα τὰ παιδιά του Τρίτου Κόσμου – και όχι μόνον αυτά – στεροῦνται και τήν πιό στοιχειώδη ίατροφαρμακευτική περίθαλψη και διατροφή. Χρειάζεται φροντίδα τὸ σώμα, αλλά και ή ψυχή. Και αυτή ή ψυχή συχνά τραυματίζεται. Άγόρια και κορίτσια σύρονται στο δρόμο της άισχύνης και της παιδεραστίας. Αυτό δέν είναι άπλως στίγμα. Είναι τὸ πιό μεγάλο έγκλημα.

«ΧΩΡΙΣ ΘΕΟ...»

Πολέμησαν και πολεμοῦν, άλλοτε συγκεκαλυμμένα και άλλοτε άνοιχτά, τὸ λυτρωτικό μήνυμα του Θεου της άγάπης, του Ίησου Χριστου. Και στη θέση του μᾶς προσφέρουν τί; **«Η κουλτούρα και ή άνθρωπιστική παιδεία άρκοῦν για να μορφώσουν τόν έλεύθερο άνθρωπο»**, διακηρύττουν οί υπέρμαχοι του Διαφωτισμού. Σκοπός τους ή περιθωριοποίηση της χριστιανικής διδασκαλίας και πίστεως. Πόσο όμως άυταπατώνται! Τους διαψεύδουν τὰ τραγικά γεγονότα της έποχής μας. Χωρὶς δοκιμασμένες πνευματικές άξίες, όπως αυτές που έφερε ο Χριστιανισμός, ή άνθρωπότητα θα παραπαίει. Έγραφε ο πρύτανης του Πανεπιστημίου Νότρ Ντέμ τών ΗΠΑ Θ. Χέσμπουργ: **«Ο μεγαλύτερος έπιστήμονας ή μηχανικός μπορεϊ να γίνει ο μεγαλύτερος έχθρος του άνθρώπου... Δίχως μιὰ άίσθηση άξιών και στόχων άληθινών ο δικηγόρος γίνεται άπλως ταχυδακτυλουργός περι τόν χειρισμό του νόμου, χωρὶς να άποβλέπει πᾶ στην άπονομή της δικαιοσύνης. Ο γιατρός ξεχνάει τήν άξία, τὸ μυστήριο και τήν άξιοπρέπεια του άσθενούς και τόν μεταχειρίζεται, όπως ο μηχανικός τή μηχανή. Χωρὶς άξίες ο διευθυντής της πολνεθνικής έπιχείρησης μπορεϊ να ξεχάσει ότι ή έπίτευξη κερδών σε μιὰ χώρα χωρὶς να προωθεϊται ταυτόχρονα ή άνάπτυξη οδηγεί στην καταστροφή...»** Χωρὶς άξίες, «χωρὶς Θεο» θα μᾶς έλεγε ο Ντοστογιέφσκυ **«τὸ πᾶν έπιτρέπεται»**. Και αυτή είναι ή μεγάλη τραγωδία της έποχής μας.

ΚΩΔΙΚΟΣ:
01 1290«ΖΩΗ»
Ίπποκότους 189
114 72 ΑΘΗΝΑ